

Slovenski

PRIJATEL. Izloja enkrat
v mesecu.Velja po pošti
48. 30. kr. na leto.

Štev. 7.

V Celovcu 15. julija 1871.

XX. tečaj.

Pridiga v god sv. Ane.

(Čemu božje poti in cerkve na gorah? gov. J. A.)

„Kako ozke so vrata in tesna je pot, ki pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo. Mat. 7, 14.

(Konec).

Ti bi rad v nebesa prišel — pa se nočes postiti!

Ti bi rad v nebesa prišel — pa pijančevanja ne pustiš!

Ti bi rada v nebesa prišla — pa od nečistosti ne nehaš!

Ti bi rad v nebesa prišel, — pa ne pustiš kletve, golufije, tatvine in drugih hudobij! Ali ne veste kaj piše sv. Pavl: „Ne morivei, ne tatovi, ne nečistniki, ne pijanci bodo božjega kraljestva posedli!“

d) Navzgor iti je težko; navzdolj pa lahko. Vender pa skušnja uči, da se človek skoraj bolj utruji, če navzdolj leti, kakor pa če navzgor gre. Clo zgodi se lahko, da, če se kdo navzdol zažene, se kar več ustaviti ne more, da se ob kakšno drevo ali skalo udari, ali pa v kakšno brezno pade, kjer se zlo poškodeje, ali pa

clo ubije. — Ljubi moji! Gor — proti nebesom — je težko; navzdolj — proti peklu — je lažej! Pa tudi tisti, ki proti peklu leté, zlo in silno se morajo truditi in terpeti, včasih še bolj, kakor uni, ki stopajo po sterini poti v nebesa. Le poglejmo jih, kako se trudijo in potijo; kako letajo in tekajo; kako čujejo in zmerzujejo: pa le vse zavoljo greha, zavoljo večnega pogubljenja. Kaj si bomo tedaj izvolili? Sterno pot proti nebesom, ali pa nevarno pot v pekel? Oh, zvolimo si raji tesno pot, ki pelje v življenje; če je tudi težavna in truda polna, le seréno naprej stopajmo, saj vemo, da je njen konec veselje in počitek; če pa omagujemo, ozrmo se večkrat proti tej gori, proti nebesom, odkodar nam bo nova moč prišla.

S k l e p.

In zdaj pa še par besed od sv. Ane. Od nje nič drugega ne vemo, kakor da je bila mati Marijna. In to je zadosti. Če se drevo po sadu spozna, morala je sv. Ana pač dobro drevo biti, ki nam je tako lep in svet sad, Mater božjo, rodila. Tudi se ne bere od nje, da bi bila čudeže delala. Tako tudi nam ni treba k svetosti, da bi čudeže delali, dosti je, da dolžnosti svojega stanu na tanko spolnujemo, da hodimo po tesni poti božjih zapovedi, da zatajujemo sami sebe, da odrečemo svoji poželjivosti vse napéno in pregrešno veselje. — Ker je pa to težko in težavno, prosimo pomoči od zgoraj, od Boga, da na tej poti ne omagamo; priporočajmo se Mariji in njeni dobri materi sv. Ani, da ne zgrešimo prave poti, ampak da pridemo po tem življenji na sveto goro, v nebeški Jeruzalem. Amen.

Pridiga za X. pobinkoštno nedeljo.

(Naša nehvaležnost do Boga; gov. K. K.)

„Nobeden še ni našel, da bi se bil vernil in Bogu čast dal, kakor ta ptujec“?

Luk. 17, 18.

V v o d.

Strašna bolezen so bile gobe. Gobov je bil ves ena hrasta, imel je vse pečene ude in je tako rekoč pri živem telesu gnil. Od prevelikega smrada se je moral izmed zdravih pobrati, da bi se jih bolezen ne prijela; le po samotnih krajih je bil prisiljen z drugimi gobovimi živeti. Zato so tudi gobovi današnega sv. evangelja le od daleč stali in si niso upali Jezusu bližati, le na ves glas so ga klicali in prosili, rekoč: „Jezus učenik! vsmili se nas“. In ker je Jezus vidil njih veliko zaupanje, je nad njimi svojo čudovitno moč skazal. Reče jim, naj se duhovnikom skažejo. Zakaj ti so bili zato postavljeni, da so spoznali, ali je kdo ozdravel in sme zopet med ljudi. In glejte! gredé se jim gobe oluščijo in vsi postanejo, kakor prerojeni. — Namesti pa da bi se zdaj nazaj vernili in Jezusa, nebeškega zdravnika hvalili za ljubo zdravje, se razun enega nobeden ne zmeni več za Njega; v svoje hiše se vernejo; le eden zmed njih preveliki dar ljubega zdravja hvaležno spozna, se verne, poklekne pred Jezusa in za toliko čudno dobroto svojega Boga na ves glas časti in hvali. Pa tudi ta ni bil domač človek ampak le ptujec od Judov zamečevan Samaritan. Ljubi moji! komu ne merzi nehvaležno zadržanje takih gobovih? In po vsi pravici; tudi Jezusa je clo bolelo to nehvaležno djanje, zatoraj se bitko pritoži, rekoč: „Ali jih ni bilo 10 očiščenih i. t. n. Toda ljubi moji! ne obsodite prebitro unih devet nehvaležnih gobovih; morda smo mi ravno tako nehvaležni proti dobrotljivemu Bogu, kakor uni. Naj vam tedaj božje dobrote do nas

nekoliko razložim in potem navadno zadržanje ljudi proti Bogu, pokažem in bote spoznali da tudi mi dosti vzroka imamo na svoje zgrivane persi terkati in se svoje gerde nehvaležnosti obtožiti; da bi se pa tudi poboljšali, to je tudi namen moje sedajne pridige, katerega doseči naj nam Bog pomaga!

R a z l a g a.

Neizmerno je morje božjih dobrot, v katerem živimo, se gibljemo in plavamo, nobena stvar ni kos prešteti jih. Le količakaj premišluj z menoj, koliko dobrega ti je Oče nebeški že dosibdob dal in ti še vsak dan daje in boš spoznal, da je Bog proti tebi čudno dobrotljiv in da Njegovih gnad ni ne konca ne kraja.

Perva gnada, ki si jo od Boga prijel, je življenje, ta naj žlahnejši dar božji, za katerega se Bogu nikoli zadosti zahvaliti ne moreš. Mislite si hudodelnika, k smerti obsojenega; že ga peljejo na morišče, ob glavo ga djat; kako zdihuje, kako trepeče! Zdaj pa poslanec prijaha in mu veseli glas prinese, da mu je smertna kazen odpuščena, da sme zopet živeti. Oj kako bo siromak veselja kipel in ne vedel, svojo zahvalo z besedami izreči! Življenje le tedaj prav ceniti znamo, kedar smo v nevarnosti, zgubiti ga. Ali tedaj ne gre živa hvala Tistemu, ki ga nam je dal, Bogu namreč, našemu Stvarniku? — Cena našega življenja pa še le do verba priraste če pomislimo, kakšno življenje nam je Bog dal, človeško namreč, ne pa živinskega. Tudi živina živi, toda njeno živetje je žalostna noč brez luči prave pameti; danes živi, in jutre se zakolje in je več ni. Ti si pa stvarjen kakor človek, kakor pametna stvar, ki ima luč pravega spoznanja in upanje večnega življenja. Oj kaka neizrekljiva sreča je to! — Toda kaj bi nam pomagalo, da nas je Bog vstvaril, ko bi nas bil potem za vselej zapustil in svojo očetovo roko od nas odtegnil? Neznana revščina in siromaštvo bi nas čakalo. Ali Bog, dobri Oče, tega ni storil; od pravega našega zdihljeja nas je sprejel v svoje rejništvo, nas neštevilnih nevarnost obvaroval, nas z vsem preskerbel, česar nam je za življenje treba. Kakor otroke nas je z maternim mlekom živil, ker drugega živeža še nismo mogli prenašati; in ko smo že bolj prirastli, nam je močnejšega dal, kakor se je nam naj bolj prilegalo. Oj, kolikokrat smo se že najedli in napili, da smo tako na telesu zmirom močnejši in terdnejši pribajali, pripravi, si tudi sami svoj kruh prislužiti. — Verh tega, koliko veselja nam je Bog

pripravil v tej revni solzni dolini? Kaj veselega je ljubo zdravje! Le pogledjte holnika na postelji, kako joka in stoka, kako ga bolečine stiskajo, mu ponoči sladkega spanja jemljejo, po dnevi pa tudi na postelj navezujejo in od pridnega dela odvrtačujejo. Mi smo pa, Bog ga hodi zahvaljen, tako zdravi in čversti in se ničesar nimamo potožiti. — Koliko veselja uživamo s 5 počutki našega telesa! Pogledjte slepega siromaka, ali pa kruljevega; koliko dobrega mu je odrečeno! Slepemu zastonj zlato solnce sije, temna noč ga obdaja; kruljevi pa se ne more veselo gibati in hoditi, kamor bi rad. Mi pa imamo bistre oči, terdne noge, celi svet nad nami in okoli nas se nam široko odpira in nam brez števila dobrega ponuja. Oj kakšno hvalo smo tudi za to dolžni; da! verjamite mi, vsak trenutek, ki ga doživimo, je posebna priča božje dobrotljivosti do nas, nas glasno opominja spodobne zahvale za toliko dobrot. — In od kod pride, da žito na polji tako lepo raste in se zori? Ali ne od Boga, ki pusti ljubo solnce vzhajati nad nami in nam o pravem času rahljega dežja pošilja, da suho zemljo namaka in rodovitno stori? Od kod pride, da se živina tako lepo redi? Ali ne od Boga, ki travnike zeleneti pusti in tako tečno, dobro pašo za živino rodi? Od kod pride, da imaš sreče pri svojem biševanju, da ti vse veselo spod rok gre, da se tvoje premoženje in blagostan pomnoži? Mar ne od Boga, ki je delitelj vsega žegna, in dobrotnik vseh ljudi? Po vsi pravici je tedaj že kralj David v stari zavezi pel: „Vseh oči so v Tebe obrnjene in ti jim daješ živeža o pravem času; odpiraš svoje roke in napolunješ vse, kar živi, z žegnom!“ „Ako Bog mesta ne varuje, zastonj čujejo njegovi varhi; ako Bog hiše ne zida, zastonj se trudijo, ki jo zidajo.“ „Kaj imaš — prašuje sv. Pavl — česar nisi prijel? Zakaj se tedaj bahaš, kakor bi ne bil prejel?“ Oj kakšno zahvalo smo Bogu dolžni za vse te dobrote! Naj bi bilo toliko jezikov, kakor listja na drevju, in bi vsi z enim glasom neprenehoma Bogu hvalo prepevali, vendar bi ne mogli Bogu dosti hvale dajati; nezmerne so Njegove dobrote, nezmerne bi imela tedaj tudi zahvala biti, to pa vse naše moči presega.

Kako pa vračujejo večidel ljudje te božje dobrote? Ker ničesar družega poverniti ne morejo, naj bi vsaj z hvaležnim srcem plačevali, hvaležnost je dnar, kateri vse dragote preplača in prijete dobrote obilno poverne. Pa kako redka je hvaležnost proti Bogu! Koliko jih je, nad katerimi nebeški Oče britko tožuje: „Poslušajte nebesa in zemlja nastavi ušesa. Otroke sem izredil in povišal, oni so pa Mene zavergli. Vol pozna, čegav je, in osel jasli svojega gospoda; moje ljudstvo pa mene ne spozna“ (Isai 1, 2, 3.) Prošiti Boga ljudje še znajo, ali zahvaliti se slabo vejo, pogosto pa tudi svojo gerdo nehvaležnost očitno na znanje dajejo z besedami in djanjem.

1. Perva stopinja nehvaležnosti je tedaj, da božjih dobrot ne spoznamo in za nje dolžne hvale ne odrajtamo. Glejte, moji ljubi! Bog nas je letos dosihdob hudega vremena in toče obvaroval; večkrat so se že črni oblaki zbrali nad nami, začelo je grometi in treskati, in zdaj, zdaj žugalo nam žitne polje pokončati. Toda mila roka božja je strelam in toči branila, in dokler iz drugih krajev marsiktere žalostne novice čujemo, kako je ondi toča vse pobila ali strela vžgala, pri nas je vse v lepem stanu. Ali ste pa tudi kdaj hvaležno pokleknili in se Bogu priserčno zahvalili, kedar je vjima in nesreča memo šla, kedar je gromenje potihnilo in se je nebo sopet zvedrilo? Oj kako je Noe po vesoljnem potopu, iz kterega je bil on sam s svojo družino rešen, Boga hvalil! Altar je postavil in na njem Bogu zahvalni dar prinesel za rešitev svojega in svojih življenja; in to je Bogu tako dopadlo, da je v znamenje svoje milosti lepo mavrico v oblakih postavil in za terdno obljubil, da nikdar ne bo več celega sveta vkončal. — Naj bi se dan današnji ljudje ravno tako Bogu zahvalili, koliko rajši bi jih Bog drugokrat obvaroval in jim vsega potrebnega dal. Ali žalibog! da se ljudje k Bogu obernejo, kedar so pomoči potrebni; po prejeti dobroti pa kmalo spet pozabijo, in ne porajtajo več, kdo jim je pomagal, kdo jih je rešil. Ne morem vam zatajiti, ker sem tudi med vami zapazil, kar mi nikakor po volji ni. Tolkokrat smo v vigredi od cerkve do cerkve v procesiji hodili in Bogu naše žitne polja priporočevali; večkrat smo tudi na pobožen namen sv. mašo služili; in Bog nas je res vslišal, nam je storil po naših prošnjah. Kaj pa ste Bogu v zahvalo storili? To moji ljubi bi ne imelo tako biti; prositi je lepo, pa zahvaliti se je še lepši; prositi nam je pripuščeno, zahvaliti se je pa naša dolžnost. Po nekterih farah v ta namen h koncu vsakega leta posebno zahvalno nedeljo obhajajo; to je lepa, keršanska šega! Toraj bodite Bogu za vse dobrote iz serca hvaležni; ker mu drugače plačati ne morete, naj bo vsaj zahvala vaša plača, katero naj daritelju vsega dobrega zvesto odrajtajte.

2. Druga stopinja nehvaležnosti je, da ljudje božje dobrote pred drugimi zakriyajo, še godernjajo zoper Boga in so nezadovoljni s tem, kar so prejeli. Marsikteri ima polne skrinje žita in družega blaga, pa vender pred ljudmi se dela, kakor bi ničesar ne gleštal, zdihuje in tožuje v enomero čez slabo letino. To je gerdo, to se pravi, dobrote božje tajiti. Spet drugi nikdar zadosti nima, več ko mu Bog daje, še več poželuje, kakor bi Bog njegov dolžnik bil ali pa njegov hišnik, ki mu mora v vsem po volji streči. To je še gerši; tak človek zabi, da je le reven berač pred Bogom, in da tudi malega ni zaslužil; vse je gola dobrota božja, naj že bo veliko ali malo, za vse smo Bogu hvalo dolžni. Oj tedaj pokažite očitno vpricho sveta svojo hvalo, več ko ste prijeli,

veča naj bo vaša hvala, vzamite za dobro tudi z malim, ker je tudi to nezaslužen dar božji; za majhne dobrote se pa hvaležnega skazati, Bogu še bolj dopada, kakor za velike.

3. Tretja stopinja nehvaležnosti je, da ljudje vse dobro, kar imajo, preveč svojemu prizadevanju pripisujejo, ne pa Bogu. Nek mestjan je enkrat na kmete šel, se sprehajat; pot ga pelje memo njive, kjer je kmet zadovoljen stal in prerajtal, koliko mu bo žetev donesla. „Vaša pšenica pa prav lepo stoji“ pravi mestjan. „Sem jo pa tudi pridno obdeloval, obilno gnojil, zato je lahko tako lepo zrastle“, zaverne mu kmet. Drugo leto ravno o tistem času mestian zopet pride in vidi njivo prav borno. „Letos pa ni taka, kakor lani — reče h kmetu, ki se je ravno tamkaj znašel. — kakor se vidi, bote slabo žetev imeli“. — Na to mu nehvaležni kmet odgovori: „Moramo pač za dobro vzeti, kakor nam Bog da“. Tako pa tudi še zdaj ljudje ravnajo, se prevzetujejo, le od sebe govorijo, le svojo moč, svojo zastopnost hvalijo in povišnjejo, Boga pa v nemar puščajo. Tim veljajo besede sv. Pavla: „Kaj imaš, česar nisi prejel? Zakaj se tedaj bahaš, kakor bi prijel ne bil“. Oj toraj bodite vselej ponižni, spoznajte, da sami od sebe ničesar ne premorete. Ako vam po sreči izide, recite s kraljem Davidom: „Ne meni, ne meni, sliši hvala, o Bog, ampak tvojemu svetemu imenu“. Če vam pa spodleti, in z vsem svojim prizadevanjem nič ne opravite, ampak le škodo terpite, recite z brumnim Jobom: „Ako smo dobro iz božjih rok prejemale itd. (2, 10, 1, 21.)?“

4. Četerta stopinja nehvaležnosti je, da ljudje božjih dobrot prav ne obračajo. Vse dobro pride od Boga, od Očeta luči; ali On po ljudeh svoje dobrote deli. Kdor tedaj s tem, kar je od Boga prijel, po božjei volji ne ravna, je nehvaležnik, naj bo sicer še tako pobožen. Tebi, o kristjan, je Bog časnega premoženja obilno dal, da bi sam sebi, pa tudi drugim pomagal. Če pa ti svoje blago v shrambe zaklepaš, ubogim serce in vrata zapiraš, ali pa le sam sebe, kakor požrešen bogatin, debelo gostiš, dokler vbogi Lacar pred tvojim pragom leži tedaj si gerdi nehvaležnik proti Bogu in se nevrednega delaš svojega premoženja, in pravični Bog ti ga bo tudi prej ali šlej odvzel. — Ali pa Bog ti je dal zdravo in močno truplo, bistro glavo in druge lepe lastnosti, naj bi si sam opomogel in blagostan si pripravil. Ti pa svoje talente zakoplješ, posedaš in postopaš, namesti pridno delati; tudi ti si nehvaležnik, nevreden božjih dobrot. — Pa še večja je nehvaležnost, ako človek božjih dobrot ne le samo dobro ne obrača, ampak k hudemu, in jih tako v orožje preoberne, s katerim Boga žali in mu britkost napravlja. Bog je tebi o človek, življenje dal, da

bi Bogu v čast, sebi pa v zveličanje živel. Ako pa grešnik Bogu nečast delaš in sam sebi vkončavaš, tedaj si naj gersi nehvaležnik vseh stvari, ktere vse božje veličastvo povišujejo in svoj namen dosežejo. — Bog je tebi mladenč! zdravo telo, veselo serce in prebrisano glavo dal, naj bi se v svoji mladosti potrebnih naukov naučil, svoje serce z žlahnimi lastnostmi olepšal in si oskerbel vsele stare dni. Če pa svoje mlade dni v lenobi tratiš, svoje zdravje, lepoto in moč v nečistosti v razujzdanem zaderžanju topiš, svoje življenje krajšaš in si žalostno starost pripravljaš: oj kako nehvaležno kradeš ti, kakor hudobni sin svojemu Očetu, drage dni in sebi izročene darove! Ali pa če ti to, kar si od Boga prijel, v slabih tovaršijah s pijančvanjem, z igro zapravljaš, ženi pa in otrokom beraško palico podajaš; o kak nehvaležnik si ti Gospodu nebes in zemlje, ki te je za svojega hišnika postavil in ktereга blago ti zanikerno zamečuješ; potrata in zapravljivost je naj večja nehalžnost, ni vredna, da bi več kaj prejela od dobrotljivega Boga.

Da! moji ljubi če premišlujem, koliko dobrega nam ljubi Bog daje, dan na dan, leto za letom, kako bi imelo naše serce otroške zahvale proti Bogu kipeti in vse naše življenje bi imelo neprenehljiva zahvalna daritev biti. Ali kako slabo plačuje svet dobrote božje! Namesto ga zvesto ljubiti, ga le zanemarjamo, namesto po Njegovi sv. volji ravnati, se Mu le zoperstavljamo, namesto Mu čast in veselje delati, Mu le nečast in britkost narejamo; namesto božje dobrote v dobro jih le v prelomljenje božjih zapoved, v nasitovanje svojih grešnih želj, v spolnovanje svojih hudih strast obračamo in tako božje dari gerdo in nehvaležno zapravljam. Zares ne morem se načuditi, da nam Bog še vselej toliko deli! Bog je žlahno vince vstvaril, da človeško serce oveseli; kdo ne spozna očetovskega namena božjega, po katerem nam je ta, tolika dobrota došla? Zdaj pa gerdi pijanec pride in se do gerla napije, v pijanosti vse božje postave tepta, kvanta in dela, kar je ostudno le ziniti, Gospodove svete dni brez vsega strahu oskrunuje in greh na greh naklada: glejte tako pijanec božjo dobroto povračuje! Ali pa Bog da temu ali unemu obilnost vsega, ga blagoslovi pri njegovem delu in ga z dobrotami obsuje. Namesto da bi ga vse to k priserčni ljubezni do Boga zmirom bolj vnemalo, ga le od Boga odvrta, da na Boga pozabi, svoje serce v časnem blagu pogrezne, ja še clo krivico dela iz ljubezni do blaga, svojega malika. Glejte, tako lakomnik božjo dobroto povračuje! In tako vsi grešniki ravnajo, od Boga prijete dobrote jim služijo v sovražno orožje, s katerim se zoper Boga vojskujejo in Njegovo očetovo serce ranijo. Bi bil Bog manj dobrotljiv do njih, ne bi ga mogli tako grozno razžaliti. Tukaj mi na misel pride prigodba k temu pri-

merna. Nek človek je po potu gredé zmerznjeno kačo našel, jo je v svoje toplo nelrije djal in na svojih persih grel. Pa ko se je kača zopet ogrela, svojega dobrotnika in rešitelja smertno pikne. Ali ni ta gerda kača tudi tvoja podoba, o človek, ki tudi iz božjega naročja življenje in 1000 drugih dobrot zajemaš, pa za vse to Bogu le strup povračuješ, strup greha in žaljenja božjega? Ali je Bog to od tebe zaslužil? Ali je to tvoja hvaležnost?

O moji ljubi! Bog ne daj, da bi se tudi vi take nehvaležnosti krive storili! Bolje bi bilo za vas, ko bi nikdar ne bili solnčne luči v gledali, kakor dobrotljivega Očeta v nebesih s takim nehvaležnim zaderžanjem žaliti. — Nehvaležnost človeka nevrednega stori prijetih dobrot, pa tudi zanaprej mu vrata zapira k božjim dobrotam; zastonj bo drugokrat poterkal; duri božje milosti se mu odperle ne bojo. Temu nasproti pa hvaležnost prejete dobrote spozna in nam tudi prihodnje nakloni; hvaležen nikdar zapuščen ne bo. Zatoraj, ljubi kristjani, bodite vselej prav hvaležni proti Bogu; premišlujte pogosto božje dobrote in spoznajte je z veselim srcem; dajajte Bogu čast in hvalo za nje. Zjutraj, kedar se zbudite, povzdignite svoje oči in roke proti nebu, in zahvalite Boga, ki vas je po noči ohranil in vam novi dan doživeti dal; po vsakej jedi zopet rednika v nebesih se spomnite, mu hvalno molitev opravite, da, za vsak grizlejš kruha, za vsak požirk vode Boga hvalite. Kedarkoli kako pošteno veselje vživljate, ne zabite na Boga, ki ga vam je pripravil; je vam kaj po sreči steklo, se je vam kaka nevčakovana sreča prigodila, odrajtajte dolžno hvalo tistemu, od ktere ga ves blagor pride, Boga v nebesih. Ravno to pa tudi storite, če se iz kake nevarnosti ali nadloge rešene vidite, iz kake bolezni ali druge nesreče. Pokažite svojo hvaležno srce z besedo in djanjem, ne sramujte se pred ljudmi pričati, kar ste dobrega od Boga prijeli, naj vaše usta hvaležno oznanujejo, kar vam je Bog na skrivnem dobrega dal. Posebno pa skažite svojo hvalo s tem, da božje dari pametno in po božji volji obračate, in tudi drugim dobrote skazujete. Zdaj ste ravno pervo žetev dokončali; zdaj pa tudi potrebnim vbožcem od svojih obilnih pridelkov kaj podelite, taka zahvala je prav po božjej volji.

Posebno vas pa še moram na dvoje božjih dobrot opomniti, za katere naj se Bogu vselej zahvalnjete. Perva je, da ste kristjani, udje prave katoliške cerkve; to je gnada čez vse gnade, veliko tavžent in tavžent ljudi je nima; tavajo v nesrečni temi nevere in malikovanja in svoj nebeški cilj in konec zgrešijo. Vi ste se pa rodili v keršanski deželi, od keršanskih staršev, luč pravega spoznanja božjega in nebeških resnic vam milo sveti in vam pot kaže v srečno večnost; vi imate toliko lepih priložnost, svoje zveličanje oskerbeti, da bi zares morali clo zanikerni biti, ko bi ga

ne dosegli; ko bi slepi ajdje vašo srečo spoznali, kako bi vas zavidali za njo, kako vas bojo na sodni dan srečne imenovali, da vam je gnada kerš. vere brez vašega prizadevanja došla, ktere oni niso imeli. Oj zato gnado nikoli ne morete Boga zadosti zahvaljevati: pa tudi ne samo zahvalite se, ampak storite se tudi vredne tiste gnade; ravnajte vse svoje življenje po naukih svete vere, bodite zvesti otroci vaše katoljske matere, ktera vas v svojem naročju za večno življenje redi. — Druga dobrota božja, za ktero ljudje veliko premalo porajtajo, je terpljenje. Ako bi tega ne bilo, pol nas bi se pogubilo; terpljenje nam je mila prijateljica, ki nas prijazno za roko prime, in nas v deželo večnega veselja vodi. Oj ne branimo se ga, bodimo Bogu hvaležni zanj in prav voljno ga potrpiamo. Lepo je, se za to zahvaliti, kar se nam prilega, pa še lepši tudi zato, kar se nam hudo zdi; in kakor je znamnje zaveržene duše, ki še za prijete dobrote nobene hvale ne ve, tako je znamnje naj žlahnejšega serca, znamnje pravega svetnika, ako se človek tudi za šibe božje zahvali. Recimo tedaj v vseh nadlogah z brumnim Jobom: „Kakor se je Bogu dopadlo, se je zgodilo, Njegovo ime naj bo češčeno“.

S k l e p.

Oj bodimo hvaležni, duše moje, za vse, kar nam dobri Bog da. Kedar juterna danica na nebu prisveti, ali večernica primigla, ali zlato solnce na poldne stoji, vselej s pobožnim Davidom svoje serce povzdignimo in zapojmo hvalo, rekoč: „Hvali Gospoda moja duša, in vse, kar je v meni, hvali Njegovo sv. ime; hvali Gospoda moja duša in ne pozabi njegovih dobrot“. „Hvala Bogu“ ta naj bo naša vsakdajna beseda; saj bo tudi po smerti v večnosti nam naj bolj v navadi, kjer bomo Bogu z vsemi izvoljenimi neskončno hvalo prepevali in glasno oznanovali, kaj vse nam je Bog dobrega storil, On ki je mogočen in sveto Njegovo ime. Tedaj samo brez nehanja klicali: „Čast, hvala in veličastvo in zahvala, in moč naj bo našemu Bogu od vekomaj do vekomaj“. Amen.

Pridiga za XI. pobinkoštno nedeljo.

(Bog tudi takrat prav dela, kadar hude vremena nam pošilja;
gov. J. A . . . st.)

„Vse je prav storil“. Mark. 7, 37.

V v o d

Ko je sv. pevec David v svojem 103. psalmu božjo vsega-mogočnost, modrost in dobrotljivost premišljeval in hvalil, zaklical je ves začudnjen: „Kako veličastne so tvoje dela, o Gospod! vse si v modrosti naredil!“

In ko je ljudstvo v današnjem evangeliju vidilo čudež, ki ga je Jezus nad gluhomutcem storil, močno je stermelo in hvalo gnalo: „Vse je prav storil!“

Ja, ljubi moji! Bog je vse prav storil, in nad njegovimi deli clo nič grajati nimamo. To da — Bogu bodi potoženo, — ena nar navadnih pregreh naših časov je ta, da so ljudje z božjimi naredbami nezadovoljni. Ljudje kolnejo, memrajo, tožijo, kader Bog ta ali uni križ, bolezen, preganjanje, revščino in nadloge nam pošilja. Ljudje ne spoznajo, nočejo spoznati, da s takim memranjem vero v sveto previdnost božjo zatajujejo, še menj pa spoznajo, da tako memranje je nar večja nespamet. Zakaj človek naj se zoperstavlja, kakor boče, saj je vse zastonj; Bog dela zdaj in na vekomej, kar On hoče, in kar On previdi, da bo nam v prid, Njemu pa v čast.

Posebno veliko grehov zoper sv. previdnost božjo se pa takrat zgodi, kadar pride huda ura s točo in viharji. Ali glejte, tudi hude vremena so nam dobre, in v časni in večni prid; zakaj kar Bog stori, je vse prav storjeno.

Zaslišite torej danes, „kako so nam hude vremena, ktere mi med nadloge štejemo, v časni in večni prid“.

O Bog! daj, da razumemo in ohranimo besedo tvojega Sina.

Razlaga.

Smešno se bo morebiti komu zdelo, da to terdim, da bi nam huda ura, blisk, gromenje, treskanje, toča, vihar v prid biti zamoglo, in vendar je le res, da so nam vselej te tudi strašne reči v časni in večni prid.

V čem tedaj obstoji časni, in v čem večni prid, ki ga imamo iz hudih vremen?

Časni prid, ki ga imamo od hudih vremen in viharjev, je ta, da hude vremena zmanjšujejo poletno vročino, da nam je ložej dihati in živeti. Vihar, blisk, gromenje in deževne plobe čistijo zrak škodljivih soparov, in smo tako z živino vred pred mnogimi boleznimi obvarovani; in vse le te, dasiravno nam dostikrat strašne reči, posebno rodovitnost zemlje povišujejo, in tako je tedaj res: „Bog je vse prav storil“. Bog je tudi v gromu in blisku in viharju dobrotljiv proti nam.

Hude vremena sicer vsako leto tu in tam velike nesreče in nadloge napravljajo; pa Bog tudi takrat dela prav. S takimi nesrečami Bog hoče hudobnim oči odpreti, da bi v se šli in se popboljšali. — Res je, da pri takih priložnostih so tudi pobožni hudo vdarjeni; to da s takimi nesrečami Bog njih poterpežljivost in stanovitnost na poskušnjo postavi; pa Bog jih bo zato na unem svetu stotero poplačal, in tudi na tem svetu jih bo zato obilno obdaroval, in dvakrat odškodoval, kakor je to poterpežljivemu Jobu storil.

Job je živel v deželi Hus, ob času, ko so Izraelci bili v

Egiptovski sužnosti. Ta mož je bil priprost in pravičen; Boga se je bal in hudega varoval. Bil je zlo bogat, posedel je 7000 ovac, 3000 kamel, 500 jarmov volov in 500 oslic in prav veliko družino. Gospod ga je tudi s sedmimi sinovi in s tremi hčeraami obveselil. Bog pa je hotel njegovo čednost poskusiti. Kaj se je zgodilo?

Slabejci so Jobu vzeli vse vole in osle, in blapce so pobili. Ogenj je padel z neba na ovce in pastirje, in pokončal jih je. Kaldejci so odgnali kamele, tudi pastirje so končali. Vihar je hišo poderl, v kateri so njegovi sinovi in hčere bile, kateri so vsi vbiti bili. Od vseh teh nesreč Job na enkrat zvé. Job sam je bil s hudo oteklino udarjen od podplata do temena na glavi. In Job je na guojišču sedel, in si s čepino gnjilobo iz ran stergal. Njegova žena, njegovi prijatli, in nar bolj sprideni ljudje, so ga zaničevali v njegovih nesrečah. Job pa je vse s ponižno vdano-stjo v božjo voljo poterpel, in je rekel: „Gospod je dal, Gospod je vzel; kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo! Imé Gospodovo bodi češčeno!“

Job je spet ozdravel. Vsega blaga, kar ga je poprej imel, mu je Bog povrnil po dvojno. Job je po tem še 140 let živel, in je vidil svoje sinove in vnuke do četrtega rodú.

Tako Bog velikrat pravične z nadlogami poskuša, in če jih voljno prenašajo, jim pogosto že v časno, vselej pa v večno srečo služijo.

Kteri pa je večni prid, ki ga imamo od hudih vremen?

V blisku in v gromu zamoremo prav očitno božjo vse-gamogočnost spoznati. Kje je kateri kralj ali cesar tako mogočen, da bi mogel blisk in grom napraviti? Kdo zamore celo zemljo potresti? Kdo zamore blisku in gromu zoperstati? Le „eden je nar viši, vsegamogočni stvarnik in mogočni in prestrašni kralj, Bog, ki na svojem sedežu sedi in gospoduje“. Sir. 1, 8.

In koliko veselja je to za nas, da tako mogočnega Boga za Očeta imamo? Kako zlo bi si morali prizadevati, tega vsegamogočnega Boga za prijatla imeti? Zakaj če njega prijatla imamo, smemo se za terdno na njegovo pomoč zanašati; nasproti pa vsi tisti, kateri njega žalijo, imajo vzrok njega se bati, in pred njim straha trepetati!

Hude vremena nas z zveličanskim strahom in grozo navdajajo. Dosti je hudobnih ljudi, pri katerih vse

pridigovanje in svarjenje nič ne zda; so in ostanejo slepi in terdovratni. So tudi taki maloverci, ki se ne zmenijo ne za Boga, ne za nebesa, ne za pekel. Ali kader se začne bliskati in treskati, na vsem životu se tresejo; nekteri glavo pod odejo skrivajo; nekteri zbežé v tamne srambe, da bi bliska ne vidili; drugi iščejo ljudi, da bi ne bili sami, in radi vidijo, da drugi molijo, da bi hudo vreme srečno se razšlo. Z bliskom in treskanjem Bog sam pridiguje, in oznanuje svojo mogočnost, svojo modrost in pravičnost; in njegov glas je močnejši in občutljiviši, kakor glas drugih pridigarjev. Naj bi vam jez tudi celi dan od njegove mogočnosti in pravičnosti pridigoval, vendar bi vam moja pridiga ne napravila takega spoznanja njegove mogočnosti in takega strahu pred njim, kakor se zgodi, če on sam z bliskom, s treskanjem, s točnim šumenjem v oblakih zapridiguje.

Hudo vreme ljudi k dobremu priganja. Kader se začne bliskati in treskati človeka groza sprehaja, boji se, da bi ga strela ne zadela, ali da bi naše hiše, živina, naši verti, naše njive, naši travniki ne bili pokončani.

In kaj stori človek v takem strahu? Poklekne, in začne moliti; obudi žalost nad svojimi grehi; dela dobre sklepe, kakor prerok Jona, kar bi se vse ne bilo zgodilo, ko bi ne bilo hudega vremena! Dosti takih, ki hočejo ravno greh storiti, je prestrašenih, in odjenjajo od greha; obudé žalost nad svojimi grehi, in začnejo moliti.

Samo to bi bilo želeti, da bi grešniki ob hudem vremenu ne delali tako, kakor hudobni kralj Faraó.

Ko je kralj Faraó zaslišal božje povelje, ki mu ga je Mojzes naznanil, naj Izraelsko ljudstvo spusti, da v puščavi daruje Bogu, je to povelje zaničeval, in rekel, da ne pozna nobenega gospoda. Tudi je zapovedal, ljudstvo še hujši stiskati. Zdaj je prišla stiska za stisko, ena kazen božja za drugo. Sedma kazen je bilo hudo vreme. Mojzes svojo palico proti nebu vzdigne, in bliska se vse križem, in toča snje, kakorsne še ni bilo v Egiptu. Vso zelenjad na polju pokončuje, drevje lomi, živino in ljudi pobija. Mislili so, da je sodni dan prišel. — Zdaj je bil prevzetni kralj ponižan in vkroten, poklical je Mojzesa in Arona k sebi, in je rekel: „Jez sem grešil; Gospod je pravičen, jez pa in moji ljudje smo krivični“. II. Mojz. 9, 27. — „Prosita pa, da jenja strašno gromenje in toča, jez bom ljudstvo spustil“. Mojzes in Aron sta prosila Boga, in gromenje in toča ste jenjale. Ko je pa Faraon vidil, pravi sv. pismo, da so dež in toča in gromenje ne-

hali, je spet grešil; in njemu in njegovim služabnikom je serce oterpnilo, in ni spustil Izraelovih otrok“.

Glejte, bratje, sestre moje! tako dela še dandanašnji veliko ljudi. V hudem vremenu se bojé, molijo, obžalujejo svoje grehe, in delajo terdne sklepe. Kader pa hudo vreme mine, mine tudi molitev, minejo vsi storjeni sklepi, in so spet, kakor kralj Faraon in njegovo ljudstvo, terdovratni in slepi. Zato se bo pa tudi njim zgodilo, da bodo vtopljeni v peklenski ogenj, kakor je bil Faraon s svojim ljudstvom vtopljen v rudeče morje.

S k l e p.

Iz tega, kar sem vam do zdaj povedal, lahko spoznate, da, kar Bog stori, je vse prav storjeno; če se nam v svojih delih tudi strašnega kaže, vendar nam ravno s tem tudi svojo dobrotljivost kaže, in nam dobrote deli, in srečo vterduje; da blisk in grom je božji glas, s katerim nas k pokori opominja in k sebi kliče. Zatorej je po pravici že kralj David v svojim 104. ps. prepeval: „Hvalite Gospoda ogenj, toča, sneg, led, vihar, ki njega voljo spolnujejo“.

Pa nekterim to, kar sem govoril, vendar le ne gre k sercu, če je tudi še tako resnično in jasno. Naj Bog pošlje lepo ali gerdo vreme, vsakemu vendar ni po volji. Eden hoče dež, drugi sončni sij, eden močo, eden sušo, in vsem nikoli ne bo vstregel Bog, če ravno je neskončno moder. Jez vam hočem to še bolj z eno prigodbo pojasniti.

V neki premožni soseski je bila mežnarska služba oddati. Med drugimi se je oglasil za ta kruh mož, ki je imel ženo in veliko otrok. Da bi službo ložej gobil, vrinil se je med sosesko, in je terdil, da zna lepo ali pa oblačno vreme, dež ali pa sončni sij narediti, kakor bodo hotli imeti. Pametni kmetje so se k temu smejali, babjoverci pa so mu terdno verjeli, in teh je bilo veliko več. Ti so druge prepvili, in so hotli mogočnega moža za mežnarja imeti. Fajmošter je imel službo oddati, in kakor se samo zastopi, izvolil je družega. Kmetje pa niso jenjali prositi in kljubovati, tako dolgo, da je fajmošter iz ljubezni do miru odjenjal, in njih voljo spolnil, čeravno je previdil, da to za sosesko ne bo prav. Vremenski možic je tedaj mežnar postal.

Kaj se zgodi? Ko je že dolgo časa preteklo, in je vreme le tako bilo, kakor ga je Bog dajal, in mežnar ni mogel družega na-

rediti, začeli so kmetje glave vkupej stikati, so raztogoteni priderli nad nehvaležnega moža, in mu ojestro očitali, da jih je ogoljufal, ker ne stori, kar je obljubil. Mežnarju je to prigrevale; toda mežnar bil je zvita buča in si je vedel kmalo pomagati. „Ljubi moji ljudje“, je rekel prav prijazno: „jez ne morem kaj zato; zakaj glejte, do zdaj se še nobeden zmed vas ni pri meni oglasil, kakšno vreme da hočete imeti, zato pa do zdaj tudi nič posebnega nisem naredil, ampak sem vse tako pustil, kakor je samo hotlo biti. Pogovorite pa se zdaj med sebo, in zedinite se sploh, kakšno vreme imeti hočete, in jez vam bom potlej tako vreme naredil, kakoršnega vsi skup imeti hočete“. — Kmetje so bili s tem zadovoljni, so iz cele soseske može vkup sklicali, in so se vpričo mežnarja posvetovali, kakšno vreme naj jim naredi. Ali glejte, niso se mogli v tej reči zediniti; zakaj eden je na osušnem kraju imel zemljišče, in ta je hotel mokro imeti in dež; drugi pa je imel zemljišče na mokrotnem, močvirnem kraju, in je hotel imeti lepo vreme in sončni sij; ta tako, uni spet drugači. Začeli so se prepirati, jeziti, in še clo pretepati. Mežnar je pazno poslušal in gledal, kdaj bo razpertije konec. Ker pa prepira ni bilo ne konca ne kraja, in drug drugemu ni hotel odjenjati, rekel jim je mežnar: „Ljubi možje! ker se sami med sebo ne morete zmeniti, vam pa tudi jez vsakemu posebej ne morem posebnega vremena narediti; poterpite torej, in bodite s tistim vremenom zadovoljni, k vam ga Bog da“.

Poslušavci moji! kako modro, keršansko in razumno je ta mežnar na zadnje govoril. Učite se od njega in iz cele prigodbe, da še Bog nam vsem ne more vstreči, čeravno vse prav in še boljši stori, kakor mi slepi ljudje želimo in imeti hočemo. Če torej s svojo slabo pametjo ne moreš spoznati, zakaj Bog tako ravna, in ne drugači, zakaj enkrat sončni sij pošilja in hladni dež, in potlej spet točo in slano, misli si: „Kdo izmed ljudi more vedeti božji sklep, ali kdo si more misliti, kaj Bog hoče?“ Modr. 9, 13. „Zakaj moje misli niso vaše misli, tudi ne vaše pota moje pota, pravi Gospod. Ker kolikor više je nebo od zemlje, toliko više so moje pota od vaših potov, in moje misli od vaših misel“. Iz. 55, 8. 9. Gospod je vse prav storil! Njemu bodi čast in hvala vekomej! Amen.

Pridiga v praznik vnebovzetja prečiste device Marije.

(gov. M. V. 1868 pri sv. Luciji na Mostu).

V v o d.

Kdo izmed nas, ljubi prijatelji in poslušalci! ne želi srečen, večno srečen biti? Gotovo, menim, da si to srečo vsi želimo, kajti stvarnik sam je željo po zveličanju v srce slehernega človeka vsadil. —

Pa čeravno slednjega človeka mika, čeravno vsakteri prav srčno želi najvišjo stopinjo osrečenja ali vživanja, kar z drugo besedo zveličanje imenujemo, doseči, pa glejte čudno reč! Ljudje hrepenijo po tem ter iščejo to osrečenje ali zveličanje navadno po mnogoterih potih. Ta pričakuje od zemeljskega blaga, oni od posvetne časti, ta zopet od vživanja telesnih sladnosti (mesenega poželenja) svoje osrečenje. Ali kako težavne, nevarne in zapeljive so vse te poti, po katerih posvetnjaki svojo srečo iščejo! Pa koliko se mora večidel vsaki truditi in glave beliti, delati nóč in dan, ako si hoče bogastvo pridobiti! In ako si ga je že mnogo pridobil, je li je zarad tega že srečen? Ni li mnogo bogatincev, ki imajo pri vsem svojem bogastvu nemirno, nepokojno srce? Mar se z množenjem njih bogastva ne množi tudi skrb, da ga utegnejo zopet zgubiti, kar jim vedno njih veselje kali? Niso li zakladi tega svetá zakladi, ktere lahko rija in molji snedó in ktere tatje (lahko) iskopajo in vkradejo? Mat. VI. 19.

In po kako krivih in zaničljivih potih iščejo slavohlepni ljudje svojo srečo? Kako lahko in brž zginе posvetna čast, velikrat hitrejši kot megla na nébu! Kolikrat se ne zgodi, da ljudje človeka dans tako, jutre pa drugače sodijo in ž njim govore, dá, velikrat tega, kojega dans hvalijo in povzdigujejo, jutre že zaničujejo in sovražijo, da ga ne morejo viditi konec oči.

Mar nam ne kaže zgodovina tacių izgledov, da ljudje, ki so bili ljubljenci naroda, so postali malo potem predmet njih najhujšega sovražtva?

Kako nečimerno, zginljivo in prazno je vživanje počutnih (mesenih) sladnosti?

Veselje, koje one sladnosti dajejo, zginе večkrat že pri vživanju tistega, in navadno ne ostane od njega ničesa drugega, (pri kterih ni še vest čisto vdušena) kot otrovano, spodkopano zdravje in hudo ranjena vest!

Pa vender, ljubi moji, postavimo tudi, da bi si kteri človek premoženja in časti, kolikor bi le koli hotel, pridobil in vse svoje žive dni po volji in v največem neskaljenem miru vsakovrstne sladnosti vžival, bi ga li to, prašam jaz, tudi za poslednjo uro in za vso brezkončno večnost osrečilo? Ne bode li vse to tukej zapustiti moral? Da gotovo!

Le ena edina je pot, ktera zamore človeka v resnici osrečiti t. j. na veke zveličati, in ta je pot čednosti; le čednost sama na sebi nas zamore tû in tam srečne storiti!

Kdor tedaj svojo srečo le v blagu in premoženju tega svetá, v časti in v vživanju počutnih sladnosti išče, je že zašel ali zgrešil pravo pot; kajti le pot čednosti pelje človeka k resnični in za večne čase obstoječi sreči ali večnemu zveličanju. Kdor tedaj po tej poti stanovitno in do konca svojega življenja hodi, ta si je naj boljši del zvolil, kteri mu tudi v smrti in v večnosti ne bode odvzét. O blagor, stokrat blagor temu, kdor se na to pot podá in srčno po njej hodi!

Ta resnica, vidimo, da se je na Mariji, materi zveličanja svetá, potrdila.

Ona je hodila celo svoje (romarsko) življenje po poti čednosti, in ravno zarad tega je bil njeni konec in njena sreča v večnosti neskončno velika in veličastna. O njej se zamore po vsej

pravici reči: „Marija si je naj boljši del izvolila, kateri jej ne bode odvzét“. Vas o tem prepričati, to bode moja glavna skrb v tej pobožni uri ali pri današnji pridigi.

Vas o tej resnici prepričati je tedaj moj namen; s tim pa sklenem tudi srčne želje, da bi vi lepe zglede in čednosti njenega pobožnega življenja v vaše zveličanje posnemati hotli. Da pa ta namen svojega današnjega govora dosežem, bodem vam govoril o ločitvi Marije iz tega svetá in od njenega prihoda v večnost.

Današen govor sem razdelil v dva dela:

V prvem delu bom govoril, kako se je Marija devica ločila iz tega svetá;

V drugem pa, kako je Marija devica prišla na uni svet.

O milostipolna! Sprosi mi od blagoslovljenega sadú tvojega telesa potrebne pomoči, brez ktere jaz clo nič ne zamorem; vi pa ljubi moji poslušalci pripravite se, ter poslušajte me z vso kršansko pripravnostjo in pazljivostjo!

I. del.

Naša občna osoda je — smrt. Modri kakor norec, vladar na svojem prestolu kakor galejski suženj, bogatinec kot berač, mora umreti, nobeden ne more smrti vbežati. Smrti pa brez britkih občutkov v oči gledati nam je skorej nemogoče. Pred nobeno rečjo naša narava bolj ne strepetá, kot pred smrtjo in strohnjenjem ali gnjilobo. Tudi črvič v prahu rad živi; tudi on se zviija, kadar mu je umreti. Pa le sv. vera nam razsvetljuje temno stezo skoz temno dolino telesne smrti; le ona nam odpira veselo upanje v večnost; le pobožni in krepostni, kateri po njenih naukih živi, se še z veseljem v svoj bližnji grob ozira. On gleda smrti, ki mu mir in pokoj prinaša, veselo v obličje, njemu ne le da ni smrt strašna, ampak clo oveseljivna.

- Ta zlo pomenljiva resnica se je na Mariji potrdila. Ona je zapustila to zemeljsko življenje brez strahú, da clo z veseljem se je iz tega svetá ločila.

a. Mar ne vtegnem preveč reči, ako trdim, da je Marija brez strahú ta svet zapustila?

Nak! Dragi mi prijatelji! Jaz ne rečem nič preveč. Če ne štejem naravnega studa pred gujilobo, tako je nevera ali pa huda vest, kar nam dela, da se pred smrtjo tresemo. Ali Marije ne moremo niti ene niti druge od teh reči obdolžiti. Da je Marija vse resnice sv. vere, tedaj tudi one, ki so jo učile naravni strah pred smrtjo premagati, z naj bolj živim prepričanjem sprejela, mi ni treba še opomniti niti spričevati. Pa tudi to je bolj kot gotovo, da njena vest jej ni najmanjšega greha očitala, in zarad tega se je lahko veselo iz tega sveta ločila. Kaj bi jej bila zamogla tudi vest očitati? Morda grehe in hudobije? S temi se ni ona nikoli omadeževala. Milost božja, koja se je precej po njenem spočetju v polni meri nad njo razlila, ta jo je pred vsakim še tako majhnim grehom ovarovala. In kako bi nek zamogel Ti Najsvetejši dopustiti, da bi bilo ono telo kdaj prebivališče greha postalo, katero si Ti kot najsvetejše sebi na zemlji izvolil? Nak! prijatelji moji! Bog ni pustil tega sv. templja z nobenim grehom oskruniti. Marija je ovarovala nedolžnost, v kateri je bila spočeta in rojena, do zadnega zdihljeja njenega sv. življenja. „Ona je bila vsa lepa, in nobenega madeža ni bilo na njej“. (Vis. pes. IV. 7.) Je li pa morda čutila grizenje ali očitiranje vesti, zavoljo dobrih del, ktere je morda opustila, namesti da bi je doprinašala? Kdo li je kdaj bolj slavno s tistimi talenti kupčeval in si s tistimi še mnogo drugih pridobil, kot Marija? Kdo je milost božjo bolj v dobro obračal, kot jo je Marija milostipolna? Kdo se je božjim naredbam bolj stanovitno in ponižno podvrgel, kot Marija? Ako ljubezen tudi najmanjše človeške dela požlahni, ako tista tudi kupico vode, katero kdo žejnemu podeli, čeznatornega plačila vrednega stori, kako dragocene zaklade je pač Marija v večnost naprej poslala, ker ni še nobeno človeško srce Boga in bližnjega tako goreče ljubilo, kot Marijno srce? Kdo je bil našemu zveličarju bolj podoben? In kdo je ž njim bolj več iz kelha trpljenja pil, kot Marija? — Na-njo se zamore v resnici obrniti, kar Salomon v svojih pregovorih pravi: „Mnogo ljudi si je zasluženja za večnost nabralo, pa bogatejši v tem ni bil še nobeden, kot je bila Marija!“ In tako čista, brez vsacega greha, tako bogata na zasluženju, kako in česa bi se ji bilo treba tedaj bati, brez strahu v večnost stopiti?

Moji prijatelji! Morda se bode marsikteri med nami pred iz svetá ločil, kakor si domišljeje, in smoli na tisto dobro pripravljene, da bi se ne bilo treba ali ne clo malo smrti bati?

Greha čist, kakor je bila Marija, se ne najde gotovo noben

med nami. Pa, ako smo se z grehi omadeževali, ali smo vsaj z odkritosrčno spovedjo, pravo pokoro in poboljšanjem življenja, svoje misli spremenili in tako s pomočjo Jezusovega zasluženja svojo dušo ozdravili? Ali nimamo kateri greh še v svojem srcu, greh, kateri bi nas s strahom in grozo o smrtni uri napolnil? Prášajte svoje srce, vest za to in ono naj vam odgovori resnično in brez hinavščine! Naj vas lastna ljubezen ne slepi; kajti nahajajo se ljudje — in žalibog! njih število je le preveliko, — kateri en ali drugi greh, ki se jim je že priljubil, v svojih srcih trpijo, in mu prizanašajo, namesto da bi ga s koreniko in za vselej vun potegnili. Pa preveč se jim je že priljubil, tako rekoč njih srcu prirastel, globoke in močne korenine je naredil, in zatorej ga nočejo s silo izruti, odpraviti. Njih vest se ve dá jim govori proti temu grehu; ali kaj delajo taki, ki sami sebe goljufajo? Poprimemo se vsacega dozdevnega razloga (izgovora), s katerim izgovarjajo svoj zlo priljubljeni greh; zadremajo svojo vest, da le bolj mirno grebe naprej doprinašajo. Pa bode li zapančkana, mutasta vest takih ljudi vedno, tudi na smrtni postelji molčala? Mar se jim ne bode v njih največo grozo zbudila, in tim bolj v njih strah in jih hujše grizla, in v njih bolj glasno razsajala, čim bolj in dalje časa ko je v življenju molčati morala? Mar ne bodo v tej odločitni uri, uri, ktera bo našo srečno ali nesrečno večnost odločila, vsi dozdevni izgovori, s katerimi so sicer vsaki greh izgovarjali, zginili? Ali ne bode njih umirajoče oko njih grebe v strašni velikosti gledalo, kateri so sicer kot malenkosti smehljaje se doprinašali?

Moj Bog! Kako grozopolno mora biti stanje človeka, ki se še le kraj groba iz grešnega spanja zbudi! Kakšen peklenski strah mora njegovu dušo pretresti, kadar mu Gospod nasproti kliče: „Daj rajtengo od svojega hiševanja, kajti za naprej ne boš mogel več gospodariti“. (Luk. 16. 2v.) On vidi že v duhu razsrdenega sodnika. — On sliši njegov gromoviti glas, kateri ga v pekel treši. — Obupanje spreleti njegovo ubogo dušo. Mar zamore smrt človeku, kateri na njo ni pripravljen, kaj drugega biti, kot oznanovalka strahú in groze?

O učimo se vender prijatli moji, od Marije na svoj konec se pripravljati, da se bodemo svoje ločitve iz tega svetá manj bati zamogli! Vmirajmo tako rekoč vsaki dan, t. j. bodimo vsaki dan srečno umréti pripravljeni; postavljajmo se z vsakim dnevom v stan, da zamoremo mirno umreti. Sodimo ojstro vsaki dan vse svoje djanja in nebanja; naj ne trpimo nobenega greha v svojem srcu; to naj bo vedno naša naj večá skrb, da bodemo čedalje več dobrega delali, hudega pa čedalje manj. potem se bodemo brez strahú na pot proti večnosti podati zamogli. Tako brez strahú jo

je Marija nastopila. Dà, še več: Ona se ni le brez strahu iz tega sveta ločila, ampak tudi z vsem popolnim veseljem.

b. Ako je popotnik dolgo in težavno pot prehodil, in se tako že blizo cilja svojega popotovanja znajde, malo postoji, in misli na dolgo in težavno prehojeno pot, ter se raduje, da jo je srečno prehodil. Tako, in še bolj se je veselila Marija, ko je vidila, da je dospéla že do cilja popotovanja na tem svetu.

Njeno popotovanje po tem pozemeljskem življenju je bilo ravno tako dolgo, kot težavno. Kakor nebeški Oče otroke, ktere ljubi, s trpljenjem obiskuje, ravno tako je storil tudi z Marijo. Ona je morala kot mati odrešenika svetá toliko bolečin in muk občutiti, kolikor jih ni še nobeno materno srce občutilo.

In vse te trpljenja, kakor dolge in grenke so bile, je ona, po izgledu njenega Sina, popolnoma v božjo voljo vdana, trpela. Kaj je hotla drugega kot se veseliti, ko je vidila konec svojega trpljenja? Zdi se mi, da je Marija na svoji smrtni postelji s sv. veseljem tako Bogu govoriti zamogla: O Bog! Ti si mene od zibelji tje do križa mojega otroka in tvojega sina po trnju polni poti peljal! Ti veš, kako hudo je mnogokrat moje materno srce pri njegovem trpljenju krvavilo. Moj sin je imel meni vbogi vdovi podpora moje starosti biti, in Ti si ga pustil na ravno tako sramotni kot britki način v pričo mene umréti. Z njim je umrlo tudi vse moje veselje. Pa vender bodi Ti hvala, o Gospod! ker sedaj sem prehodila in dovršila trnja polno pot, sedaj so vse trpljenja dokončane in srečno prestane. Sedaj boš vse moje solze obrisal ter jih v morje veselja spremenil.

Tako se bomo zamogli tudi mi o večeru svojega življenja veseliti, ako smo križ, ktereга nam je Bog naložil, njemu za ljubo, kakor Marija voljno ali vsaj poterpežljivo nosili. Mi vsi dragi moji trpeči bratje, pod katerim križem koli zdihujemo, bomo enkrat zmagovalno pesem peli. „Tudi mene si ti o Bog, peljal po poti trpljenja, in zdaj hvala ti, je dokončana! Ti pravični sodnik mi bodeš, kar sem tû s solznimi očmi sijal, unkráj z veseljem žeti pustil“.

Tako bode naša smrt, kakor je bila Marijina smrt, polna veselja, ako smo težave in trpljenja tega življenja po kršansko pretrpeli in prenašali.

Pa se ve, da ne bi naše srce tega veselja clo nič ali mnogo manj občutilo, ako bi je še kaj na svet vezalo, od česa bi se o

smrti le z bolečinami ločiti moralo. Tudi konec Marije Device bi ne bil tako poln veselja, ako bi se bilo njeno umerjoče srce še le s silo od kake pozemeljske reči odtrgati moralo.

Pa vender ne! Ona ni svojega srca na nobeno posvetno dobroto pripéla. Ona ni imela na tem svetu ničesa zgubiti, in tam na unem pa vse zadobiti. Bog je bil nien zaklad; in kjer je bil njeni zaklad, je bilo tudi njeno srce. Že dolgo je hrepenela s sv. nepotrpežljivostjo se z Bogom združiti. Mislite si mater, ki ima edinega sina, ki je n. pr. do sedaj v ptuji deželi živel, kterega je ona zaradi njegovih dobrih lastnosti najbolj niežno ljubila; ako tedaj napoči dan, ko ima sina, o kterem je mislila, da se je zgubil, na svoje matrne prsi pritisniti, kako se ne bode tega ginljivega trenutka že naprej veselila?

Kako se ni še le Marija naprej veselila, da se bode zopet s svojim božjim sinom večno sklenila? „Oh! — je vtegnila večkrat zdihovati — zakaj ne morem svojega sina tako dolgo ob desnici njegovega Očeta viditi v njegovi slavi, kterega sem popred v svojo najbitrikjšo žalost, v njegovem ponižanju in britkostih na sramotnem lesu križa gledati morala!“ Kako globoko je moralo sedaj Marijino hrepenéče srce od veselja biti, ker je že čutila, da se ura njenega odrešenja bliža.

Da polno nebaškega veselja je bilo nieno blago srce in rahlo je zadremala tje v boljši svet, v večno srečno večnost!

V kterega srce ljubi moji, sè pri tem premišljevanju ne vrine vroča želja: „O da bi zamogel tudi jaz enkrat tako veselo, kot Marija umreti! Moji prijatelji! Na nas samih je to ležeče. Naj le ne priklenemo svojega srca preveč na posvetne minljive reči! Naj le ne privežemo svojega srca kot sužnji na to ali uno posvetno dobroto, in mi bodemo mirno vmrli.“

Jaz se ve da vem, da še več drugih reči zamore ločitev od svojih ljudi, ktere ljubimo, našo smrt ogreniti. Jaz vem, da vi dobri starši, ko hoste enkrat svoje otroke pri svoji smrtni postelji jokati, zdihovati in roke sklepati vidili, se vam bode misel vsilila: „O Bog! kako bo šlo nek mojim otrokom po moji smrti!“ Ta misel vam bode neizrečeno vaše očetovsko in materno srce tlačila. — Jaz vem, vi ljubeči se zakonski, kako zlo pogled enega vaju pri smrtni postelji jokajočega umiranje teži! Jaz vem, kaj bi vi otroci občutili, ako bi vas zgodnja smrt od vaših skrbnih staršev ločila! — Pa vender si zamoremo to bolečino zljajšati, ako se sedaj na to ločitev pripravljamo, ako svojih prenapeto ne ljubimo, in še

tako ž njimi živimo, da se trdno nadjati smemo, jih tam v boljšem svetu zopet najti. Zavoljo tega nočem ravno reči, da moramo posvetno blago zaničevati in zavreči, kajti ono je tudi zmiraj nebeški dar; ampak mi ne smemo posvetnih reči in dobrot bolj ceniti, kakor zaslužijo kot minljive reči. Vživajmo jih tako, kot bi jih ne vživali! Imejmo jih vedno za nam posojene darove, za katere moramo pripravljeni biti jih zopet vsaki hip nazaj dati, kadar jih delivec vsega dobrega nazaj tirja. Hrepenimo po viših rečeh, katere naše srce napolnijo, katere imajo večni obstanek. Naberajmo si zaklade, katere zamoremo seboj v večnost vzeti. Vzemimo si dušni in telesni blagor svojega bližnjega k srcu. — O kako nam bode spomin na take dobre dušne in telesne dela vsmiljenja enkrat uro naše smrti posladil!

Kako veselo bomo minljivo blago tega sveta zapustili, ker imamo za dela ljubezni večno plačilo upati. Dá, potem bode naša ločitev iz tega sveta gotovo polna veselja, kakoršna je bila Marijna ločitev.

Sedaj hočemo še v kratkem prihod Marije Device v večnost premišljevat in to v

II. delu.

Ako si hočemo prihod Marije na uni svet prav pred oči postaviti, moramo si misliti, da je bila po ločitvi iz tega sveta brez odloga v svete nebesa sprejeta, in da jej je bila tam med nebeškimi prebivalci naj viša stopnja veličastva in slave odločena.

Mi spoznavamo za versko resnico, da nič omadeževanega v nebesa iti ne more; imamo pa tudi v naši sv. katoliški cerkvi za gotovo resnico, da tiste duše, katere prav čiste tje v večnost grejo, začnejo brez odloga svojega Boga od obličja do obličja gledati, in brez konca vživati.

In zakaj ne bi tisti pravični povračevalec, kateri ukaže, naj se delavcu le čez eno noč — t. j. proti delavčevi volji — plačilo ne zadržuje, čistih duš pobožnih, — akoravno vselej le iz milosti — precej po ločitvi od telesa v kraj večnega plačila ne vzel?

Dá, ljubi moji prijatelji, čiste, nedolžne duše se prosto dvigajo od zvez trohljivega telesa in to brez odloga k svojemu stvarniku.

Ako imamo to resnico pred očmi, mar smemo še dvomiti, da ni bila Marija, hitro ko je njena duša umrjočo odejo odložila, brez odloga, naravnost v nebesa vzeta? Kaj bi jo bilo moglo nazaj držati? Saj smo slišali, da si ni ona milostipolna svoje angeljske duše nikdar z grehom omadeževala, ampak ona je tisto ravno tako nedolžno svojemu stvarniku zopet izročila, kakoršno je od njega prejela. Zarad tega jo sv. očetje s tistim skrivnostipolnim vrtom prilikujejo, kateri je bil vsacemu zaprt, in le božjemu ženinu odprt. (Vis. pes. 4, 12.) Kako zamoremo tudi le en hip dvomiti, da ni bila Marijina duša brez najmanjšega odloga v večno zveličanje vzeta?

Dà, kar je pri vnebovzetju njene duše naj bolj čudno in ne navadno, je to, da po mnjenju mnogih sv. cerkvenih očetov, je bilo tudi njeno telo pred trohljivostjo ovarovano, in da je bila, hitro ko je rahlo zadremala, od angeljev v blaženo neumerjočnost prenešana.

To nič našemu umu ne nasprotuje. Zakaj neki bi ne smelo biti ono telo, od tiste postave, da mora vsak človek strohnéti, izvzeto, telo, katero se ni nikoli pustilo rabiti kot orodje h kteremu koli grehu? Zakaj bi imelo ono meso strohnéti, in v jed črvom postati, katero je bilo z Jezusovim mesom tako rekoč eno meso? Ako je Jezusovo telo grob in trohljivost premagalo, mar se smemo spodtikati, ako je to predpravico tudi telesu svoje deviške matere podelil?

Da, dragi moji! Marijino telo ni strohnelo, ono je bilo povečano in ž njeno dušo v nebesa vzeto.

Telesa nas vseh se ve da bodo strohnéle, našemu se ne bode kot Marijnemu telesu godilo. Mi smo prah in v prah se bomo zopet spreuili. Ali grobje bodo zopet svoje mrtve nazaj dali, naše telesa ne bodo za večno v tistih zaprte. Kakor narava po zimi odmerje, in se zopet v spomladi k pomlajenemu življenju zbudi, — kakor segnije v zemljo posejano žitno zrno in kali in potem lepo, občudovanja lepo steblo požene, in to zopet veličasten sad rodi, — kakor gosenca, ki se zaprede, ali svilodi, ki se enako gosencam sami zapredejo v tako imenovano „galeto“ ali kokone in iz njih lepi metulji izlezejo, tako se bode tudi enkrat naše strohnjeno telo po grobnjem spanju zopet k novemu življenju zbudilo. Kakor hitro se bode glas angeljske trobente k občni sodbi svetá zaslišal, bodo precej mrtvi z nestrohljivimi telesi iz njih trohljivosti stopili. (I. Kor. 52, 53.)

Pa gorje nam prijatelji moji! Ako je naše telo tu na tem svetu duši kot orodje za greh služilo! Gorje nam, ako smo svoje oči obračali v reči, ki so nas k grebu vabile! Gorje nam, ako smo obračali svoj jezik v opravljanje in svoje ušesa k veselemu poslušanju obreklijivih jezikov; gorje nam, ako smo pohujšljivo kvantali in klafali in tako besede z veseljem in dopadanjem govorili ali poslušali, ki žalijo, ranijo bližnjega čast in poštenje: Gorje nam, ako smo s svojim jezikom krivo pričevali ali celo krivo prisegali, ali svoje brate preklinjali, ter njih dobro ime s tim otemneli, očernili! Gorje nam, ako so naše roke z bližnjim hudo ravnale, ga pretepale, ali ga kakor si bodi ranile, ali ga pa na njegovem blagu in premoženju poškodovale! Gorje nam, ako so nas naše noge nosile v grešne shode, na plesišča, vasovanja in druge nesramne djanja! Gorje nam, ako smo svoj trebuh za svojega Boga storili, ako smo svoje telo, katero je imelo tempelj sv. Duhá biti, z grehi, z nesramnostmi onečastili, ognjusili ali oskrunili!

S kakšnim peklenskim strahom bode potem enkrat naše telo iz groba ustalo! Kako se bode taka duša tresla, ko se bode zopet s telesom združiti morala; ker se bode oboje le zato združiti moralo, da pojde v brezkončne nedopovedljive muke.

Prijatelji in bratje moji! Rabimo vender že sedaj, ko rramo v tem vmrjočem, trohljivosti podvrženem telesu, tisto kot orodje za dobre dela! Ozirajmo se s svojimi očmi na stvari, ktere nas boljšajo, in ki so nam v izgled in podučenje! Pomagajmo radi revam in pomoči potrebnim! Govorimo z veseljem o Bogu in koristnih rečéh! Tolažimo žalostne, svetujmo tim prav, ki dvomijo, svarimo ljubeznjivo grešnike, branimo bližnjega razžaljeno čast, brišimo solzé jokajočih z dobrotljivimi rokami! Pojdimo radi v take družbe, kjer se zamoremo kaj dobrega naučiti, boljšati in srce žlabniti! Pokorimo svoje truplo, in brzdajmo svoje mesene poželjenja! Potem, prijatelji moji! se bode enkrat naša duša polna veselja o velikem dnevu žetve ž njenim telesom sklenila, in nerazločljivo sklenjena k slavi dospéla, ktere ni še nobeno oko videlo, nobeno uho slišalo, nobeno človeško srce še občutilo! Akoravno pa je slava vsakterega zveličanega nepopisljivo velika, moramo venderle verovati, da so tudi med zveličanimi neke stopnje slave, katero jim Bog po veči ali manjši stopnji njih zaslug odloči. Kakor se zvezde ena od druge po večem ali manjšem svitu ločijo, tako se tudi zveličani eden od drugega v večni slavi razločujejo, kakor eden drugega v zaslugah preseže.

Iz te resnice sklepajte, kako velika da je bila Marijna slava! Ker ona gotovo vse angelje in svetnike v zaslugah dalječ presega, mar ne vživa tudi više slave kot vsi angelji in svetniki?

Sv. pismo nam pripoveduje o kralju Salamonu, da je enkrat svojo mater, ktera je stopila v kraljevo dvorano, z vsem otročjem spoštovanjem sprejel, ter jo je ob svojo desnico na za njo pripravljene prestolj posadil; (3. bukve kraljev). Na kakšno stopnjo slave ni oni nebeški kralj, ki starše spoštovati zapoveduje, še le svojo sv. mater povzdignil? Mar ne presega ona vseh nebeških prebivalcev v slavi, ker jo vsi kot mater božjega sina, kot nebeško kraljico časté?

Ako vam pa tû velikost Marijne slave pred oči postavljam, varujte se pri tem krive misli, češ, da je bila Marija zato tako veličastno povišana, ker je bila mati zveličarja svetá. Nak, dragi mi prijatelji, ne zavoljo te visoke časti, ampak zato, ker je tej visoki časti tudi primerno živela, zarad tega jo je tudi Bog povelečal. „Bližnja žlahta z Bogom — pravi veliki Avguštin — bi ne bila njej ničesa koristila, ko bi ne bila ona tega Boga bolj srečno v njenem sreču, kot v telesu nosila.“ (S. Aug. apud Hondr. tit. de Annunt.)

Postavimo tudi, da bi bila Marija, ako bi ona ne bila mati božja, ravno tako pobožno živela, glejte, ona bi bila tudi ravno tako veličastno poplačena. In postavimo tudi, da bi ne bila Marija pri svoji časti kot mati božja tako pobožno živela, glejte, ona bi ne bila kot mati božja nikdar na ravno tisto stopnjo veličastva od Boga povzdignjena.

Kaj se učimo iz tega, prijatliji moji? To, da ne bo naša slava v nebesih po našem stanu, ampak po zvestem spolnovanju dolžnosti svojega stanû od Boga odmerjena.

Pri Bogu ne velja noben razloček osebe ali stanû. Sodnik sveta tehta na nepristranski tehtnici pravice ravno tako djanja vladarjev, kakor one najnižega stanû berača; in tisti, komur je bilo manj (milosti) dano, zamore ravno tako, in še bolj kot oni, kteremu (jih) je bilo več dano, tam enkrat povelečan biti.

O koliko tolažbe in pokoja najdete vsaki za se v tej resnici, ki vidite toliko drugih, da so čez vas povišani; za vas, ki v potu svojega obraza in pogostoma s solznimi očmi svoj kruh vživete. O ne bodite tistim nevošljivi, ki so čez vas povišani. Bog ni bil zavoljo tega kot očuh proti vam; vi ste kot oni drugi v njegovo očetovsko srce vpisani; vi ste tako kot oni, k večnemu zveličanju odločeni. Torej ne zavidajte tištih! Ako so več od Boga prejeli, se bode tudi več od njih, kot od vas tirjalo. Saj ste slišali, da ne bosta stan ali dostojanstvo, ampak da bode naše življenje, pra-

vično ali hudobno — tudi našo osodo za srečno ali nesrečno večnost odločilo. Spolnajte tedaj le dolžnosti, ktere vaš stan, če je tisti še tako nizek, od vas tirja, in božja beseda vam je porok zato, da vam bode gospod, ako ste se kot pošteni, zvesti hlapci pri malem zveste skazali, več zaupal, in vas v svoje neizmerno veselje sprejel. (Mat. 25.) Temu vzvišenemu cilju in koncu hočemo mi, dragi prijatelji, z vsemi močmi in z neutrudljivo gorečnostjo hitéti. To naj bode odsihmal naše prvo in najsvetejše opravilo, dolžnosti svojega stanú in poklica tako zvesto spolnovati, kakor jih je Marija, mati zveličarja sveta, spolnovala.

Dà, dragi Marijni otroci! To delajte, ako hočete sicer tega lepega imena vredni biti! Posnemajte to svojo mater! To jej bode naj bolj prijetno, kar tej dobri materi storiti zamorete. Se li zamore še kdo med vami najti, kateri bi hotel brez tega dobrega sklepa dans prag te božje hiše zapustiti? Nobeden, — tega se za trdno nadjam, ter hočem k vaši časti in v svoje veselje gotovo verjeti, — nobenega ni med vami, kateri bi ne hotel tega naši dobri materi z odkritosrčnostjo obljubiti, da bi ne hodil po njenih slavnih stopnjah. Obrnimo se tedaj k tej dobri materi ter jej dans obljubimo!

S k l e p.

In vendar glej ti, o milostipolna mati, kakor sveti in odkritosrčni so dans naši sklepi, ravno tako poznaš tudi našo slabost, omahljivost, ter veš, da, ako smo brez više pomoči, sami sebi prepuščeni, in ako nas viša milost ne podpira, vtegnemo kmali zopet svojim dobrim sklepom nasproti ravnati. Sprosi nam tedaj od svojega božjega sina, pri katerem vse, da vse premoreš, svojo božjo pomoč, da ž njegovo očetovsko roko podpirani, nevarno romarsko pot skoz to življenje srečno dokončamo. In kedar pridemo enkrat h koncu svojega popotovanja, ko bode strašna smrtna ura bila. — O mati! Mati! o takrat potegni se, prosi posebno za nas svoje otroke, ter skaži nam največo vseh milosti, da brez strahú in veseli, kakor si Ti, iz tega svetá v tisti boljši svet, v srečno večnost prestopimo. Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

(Bolna vest in usmiljeni Samarjan; gov. L. K.)

„Pojdi, in tudi ti tako stori“. Luk. 10, 37.

V v o d.

Verni poslušavci! človeka veseli, kader zamore pomagati potrebnemu bližnjemu, ali vsaj potolažiti nesrečnega brata; tako dobro se počuti včasih po takem dobrem delu, da bi tega veselja ne prodal za noben dnar ne. Enako je bilo pri sercu usmiljenemu Samarjanu v današnjem sv. evangelju. „Pojdi, in tudi ti tako stori“, rečem s Kristusom tudi jaz tebi, ljubi moj kristjan! Tudi ti si zamoreš narediti enako veselje. In v to ti ni treba potovati ravno dalje, da bi poiskal v tuji deželi hudo ranjenega bolnika. Bolnika imaš prav blizo, notre leži v tvojem sercu, znotraj v naj globokejši jami tvojega serca; hudo je ranjen, ječi, zdihuje in kliče na pomoč. Usmiljen Samarjan bodi svoji lastni vesti.

1. Tvoja vest ima veliko ran, česar se bomo prepričali v prvem delu našega premišljevanja.

2. Te rane moraš ozdravljevati, kakor bomo se učili v drugem delu. Poslušajte!

R a z l a g a.

1. O kristjan! tvoja vest ima veliko ran, veliko ran in težkih (hudih) ran, vsekanih z grehom.

a.) Ranjena je tvoja vest z mečem sedmih naglavnih grehov. Gotovo nisi kar brez vse nečimernosti, kar brez vsega napuha. Serce človekovo je le rado nečimerno, častilakomno, hvaleželjno. — Na svoje premoženje se človek le preveč rad navezuje z vso svojo močjo. Moj kristjan! morda duhtaš tudi ti noč in dan, kako bi si obvaroval svoje blago, pomnožil svoje premoženje; in morda tvojega žalovanja ni ne konca, ne kraja, kadar kako škodo terpiš na posvetnem blagu, ali ti uteče kak časen dobiček? Glej! to je lakomnost. — In kaj porečem od nečistosti? Ta gerda pregreha se ne pokaže vselej očitno in kar naravnost v vsi svoji ostudnosti in gnjusobi, ampak si ogerne le marsikterikrat lepo oblačilo poštene prijaznosti, nedolžne ljubezni. Pa tudi vsaka radovoljna, nespodobna želja že hudo rano vseka v tvojo vest. — Bližnjega blago in poštenje zaničevati, sebe in svoje dela povzdigovati; kar bliženj ima, mu ne privoščiti, ampak vse le samemu sebi želeti, nevošljivost v navadi ima, ktera je v marsikteri hiši doma. — Zares treznih ljudi, kateri si mero vedó vsaki čas in ob vsaki priložnosti, kateri le jedo in pijo, da bi živeli, si ohranili življenje, pa ne živé, da bi jedli in pili, se najde le malo: veliko in veliko pa jih je, ki se znajdejo v hudi sužnosti neusmiljene nezmernosti. — Jeza se nahaja pri malem otročiču in pri sivem starčku, najde nad devico in nad mladenčém, zagleda pri revežu in pri bogatinu, naleti pri visokih in nizkih. — In če nisi len v ozir časnih opravil, te bo berž ko ne lenoba v ozir skerbi za dušno zveličanje spravila pod svojo oblast, te zakoyala v svojo sužnost. — Ljubi kristjan! le prav dobro ogleduj svoje serce: morda boš našel v njem eno ali drugo tako rano! morda jih boš zasledil clo veliko!?

b.) Tvoja vest je morda ranjena tudi s pšicami preklinjevanja in rotenja, opravljanja in obrekovanja, tatvine, goljufije in drugih enakih krivic!? Ali mar nikoli nisi klel in se rotil, in s tim tako rekoč strupeno pšico spustil v najsvetejšega Gospoda? Njemu, se ve, da pšica ni škodovala; odletela je nazaj in hudo ranilo tvojo lastno vest (tvojo lastno dušo). Ali nisi nikoli spustil ojstre pšice opravljanja in obrekovanja blišnjemu v serce? O da bi tako ne! Pa če si njega tudi hudo ranil, si ob enem samemu sebi vsekal še tem hujšo rano, ktera se seeli tako težko! Ali nisi nikoli s pšico krivice zbadil svojega brata? Toda če si tudi njemu naredil hudo žalost, si vendar le ob enem zbadil do kervavega tudi svojo lastno vest, in jej vsekal rano, ktera se težko težko zazdravi!

c.) Nadalje je tvoja vest ranjena od ternja odpustljivih grehov. Kako dostikrat se primeri, da na svoje oko nisi pazen zadosti, in ga radovidno oberneš na spodtakljive reči

ali ljudi. Kako dostikrat so tvoje usta prenaple in neprevdarjene: kako dostikrat šine kaka mala laž čez tvoj jezik: kako dostikrat narediš bližnjemu kako majhno krivice. In kdo je v stanu prešteti vse manj hude misli in želje, ktere se ti pretepljejo dan na dan po glavi in po sercu? Oh, od teh ternov je pač razpraskano tvoje serce, da je res prav podobno revnemu Lazarju.

d.) Iz mnogih in premnogih ran je že kerv prelivala tvoja vest, zatoraj je oslabela in obnemogla. Pobegnila je božja gnada, všel je mi in dušni pokoj, zagrenilo se ti veselje življenja.

Poglej, ljubi kristjan! kako revna in nezmožna tedaj leži tvoja vest v naj večji globočini tvojega serca, ondi ječi, zdihuje in kliče na pomoč: bodi jej tedaj ti usmiljeni Samarjan, ter

2. ozdravljaj njenje rane.

Glej, ljubi kristjan! tvoja vest se nahaja v hudem stanu, morda v vse hujšem, kakor sam misliš! In če vest pušiš v takem stanu, bi se ti hudo hudo izteklo na zadnje, in bi bilo pogubljenje tvoj delež! Ne mudi se toraj, ne obotavljaj se, in poišči si pomoči! Pomoček v to se že dobi, in ta pomoček pomaga gotovo, lahko se nanj zanešes. Povedal ti ga bom:

a). Rane svojega vesti serca moraš izčistiti, to te: na tanjko moraš preiskati, ter dobro pregledati, ali nimaš tudi še starih prestarih ran nad seboj, ali z drugo besedo: Svojo vest moraš izpraševati čez vse svoje grehe, kterih si kriv ali z mislimi, ali željami, ali besedami, ali djanjem, ali zamudo dobrega; izpraševati pri velikih grehah, kolikokrat si jih doprinesel, in v kakšnih okolistavah; izpraševati in preiskovati, ali si kak greh sam storil, ali kriv bil, da ga je storil kdo drugi; izpraševati in preiskovati moraš, ali se ne znajdejo na tvoji vesti tudi še taki grehi, ktere si storil že davno, in se jih ali clo ne ali vsaj prav nisi spovedoval. Kar tedaj najdeš pregrešnega na svoji vesti, moraš proč djati, moraš odpraviti od sebe, to je popolnoma se moraš spovedati na spovedi, ter obtožiti se vseh svojih še ne spovedanih grehov čisto, odkritoserčno in brez hinavščine mašniku, kteri na božjem mestu sedi v spovednici iz tega namena, da bi po njem zadobil sveto odvezo.

b). Že s tim ti bo boljše, zdaj pa vlij tudi olja na svoje rane. Prizadevaj si, obuditi v svojem sercu pravo, serčno, popolno kesanje (grevengo); zdihuj in žaluj v svojem sercu, da si bil svojega ljubega Boga žalil tolikokrat in tako močno in tolikanj prešerno.

Terdno skleni, poboljšati svoje življenje in ne več grešiti; terdno skleni varovati se vsakega greha in vsake priložnosti v greh, varovati in ogibati se sosebno tistega greha, v katerem si bil naj večkrat zapopaden in naj hujše: terdno skleni, vstavljati se vsemu hudemu nagnjenju k grehu, in se poslužiti vseh pripomočkov k ohranjenju gnade potrebnih: terdno skleni, tuje blago poverniti in tudi popraviti pobujšanje, ki se je napravilo z grehom in škodo, ktera se je zgodila bližnjemu na njegovi časti, na njegovem premoženju, in kakó drugači: — terdno skleni, odpustiti iz serca vsem sovražnikom in razžalnikom! — terdno skleni na tanjko spolniti vse dolžnosti svojega stann. — Nato prósi ponižno svete odveze, in po takem potu boš olje vlival na svoje rane.

c.) Rane je treba tudi obezovati. Naloženo pokoro moraš zvesto spolnovati, pokoro namreč, ktero ti namestnik Kristusov naloži ali v molitvi, ali postu ali milošni. Pa ta naložena pokora še ni zadosti, tudi sam si naloži še kako pokorilo, in voljno prenašaj pokoro, ktero ti Bog naklada za tvoje grehe, kakor je na primeru bolezen, revščina, križi in težave in druge nadloge. Tedno moraš zategniti povezo, da se rane spet skupaj sprimejo in lepo scelijo, popraviti moraš, kar si poprej slabo opravil, in lep zgled zdaj dajati.

d.) Toda ker si zgubil zavoljo svojih ran obilno kervi, in ker tvoja duša že dolga ni dobila pravega (tečnega) živeža, je tvoja vest neizrečeno oslabela in obnemogla, to je: gnado božjo si zgubil. Gnado in dušno življenje si seer spet zadobil v zakramentu s. pokore; ravno zato se moraš posihmalo pogostoma spovedovati.

K moči pa boš prišel še posebno po večkratnem prejemanju zakramenta s. r. Telesa. Zakrament s. r. Telesa je prečudna duhovna jed, ktera nas pokrepča tako neizrečeno, da postanemo močni kot levi (oroslami.) Tudi v molitvi bodi prav pridn, molitev ti bo donesla obilen blagoslov; več ko od Boga poterjaš, več ti bo dal, najpoprej se ve za dušo.

S k l e p.

O kako ojestro so se nekđaj kristjani pokorili, da bi celili rane svoje vesti, rane svoje duše. Sv. Arzenij je zamenjal svoje poprejno mehkužno življenje s samotnim življenjem v puščavi Šcete.

Ondi je molil in delal in objokoval svoje pomote. Pa tudi med delom je moral imeti zmerom za nederjem ruto, da bi si brisal spokorne solze, ktere so v enomer mu lile iz oči, in scer tako močno, da so se mu ogulile vse trepavnice, da so mu vsi lasci izpadali iz trepavnice. Vodo, v kateri je namakal palmovo perje, ter pletel iz njih štorje, je le samo enkrat v leto zamenjal z frišno, da bi s tim neznanim smradom postrahoval svoje počutke, kteri so se bili poprej nad svetom razveseljevali, kakor je rekel, prijetnih dišav. — In mi, ki vse večje grehe storimo, kakor ga je storil Arzenij med svetom, bi se pokore bali, ktera edina nam celi naše dušne rane?!

Ljubi moj kristjan! položi zdaj roko na serce, in če najdeš v njem kako rano, naglo se dela lóti, loti z veseljem in radostjo, ter rano ozdravi! Obljubim, da se ti bo po sreči izšlo; le prosí Boga, da ti v to svoj žegen (blagoslov) da! Amen.

Pridiga za XIII. pobinkoštno nedeljo.

(Nadloge so nam velika sreča; gov. M. T.)

„In prigodilo se je, ko so šli, so bili očiščeni; (Luk. 17, 14.)

V v o d.

Sv. evangelje govori danes od deset gobovih, ktere je Kristus po čudeži ozdravil. Da so pa ozdraveli, storila je njih zaupljiva prošnja, s ktero so se h Kristusu zatekli, in njih voljna pokorščina, s ktero so Kristusovo povelje spolnili. Prosili so ga z milim glasom: „Jezus, učenik, usmili se nas!“ In brž, ko jim veli,

naj gredó in se skažejo duhovnom, se brez pomude na pot podajo, ter v svoje začudenje gredé spoznajo, da so očiščeni.

Kristijani! ako bi se še mi v svojih nadlogah tako k Bogu zatekali in tako hitro pripravljeni stali spolnovati njegovo sveto voljo, kako gotove pomoči bi pač iz njegovih očetovskih rok imeli pričakovati! Večkrat nas stiskajo velike in skeleče reve in nadloge. Da nam pa pomoči ni od zgoraj, smo velikrat sami krivi, ker Boga ali zanjo ne prosimo, ali pa njegove volje, njegovih zapoved ne spolnujemo.

Ali zopet to je tudi gotova resnica, da Bog velikrat našim revam konca ne stori, naj počnemo, česar vemo in znamo. Naj si še tolikanj prizadevamo, Božjo voljo v vsem najnatančniše spolnovati, vendar se Bog nam derži in kaže, kakor da bi imel ne ušes, da bi nas poslušal, ne oči, da bi naše reve vidil, ne srca, da bi jih občutil; viditi je, kakor da bi nas bil za vselej neusmiljeno od svojega praga pahnil. Kakošne namene ima vendar dobrotljivi Bog, da naših prošinj ne usliši, in nam težavne butare ne preloži? O njegovi nameni, ako jih le hočemo spoznati, so prav očetovski. On nas hoče namreč tistih dobrot, ktere so z nadlogami sklenjene, vdeležiti. In te dobrote so velike in mnogotere od ene strani za tega, kateri trpi, od druge plati pa tudi za vse tiste, ki od trpljenja nič ne vedo. Zato vam hočem od teh dobrot, ki jih trpljenje za oboje za sebo vodi, danes nekoliko več govoriti. Iz tega bote spoznali veliko ceno nadlog 1. za te, kateri terpljenja imajo, in 2. za te, kateri terpljenja nimajo.

Velik je zaklad, h kateremu vas z Božjo močjo popeljem, pa tudi marsikteremu iz med vas do sedaj še skrit. Zato me zvesto poslušajte in v prihodnjic iz njega zajemajte obilno tolažbe!

R a z l a g a.

1. Časne nadloge imajo za trpeče in za netrpeče veliko ceno; in sicer za trpeče gledé na večno zveličanje in gledé na časni dobiček. Gledé na večno zveličanje bi vam lahko pravil, da so nadloge trpečemu tolažljive priče, da hodi po kraljevem potu, ki pelje v nebesa; saj Jezus sam uči, da je pot v svete nebesa, sterm in ozek in z bodečim trujem posejan. Lahko bi vam pravil, da je trpljenje sedanjega časa le kratko in majhno, čast pa unkraj nam pripravljena, je večua in neminljiva, in visoko prekosi

vse zaklade in zlate jame tega sveta. Že to plačilo je za kristjana v trpljenju velika sreča; kajti spodbada ga, da je v trpljenji voljno pokoren in vdan v voljo Božjo.

Velik prid trpljenja je pa za kristijana tudi to, če spozna, kako nezvest in nehvaležen da je svet, sam svoje slabosti in napake spregleda, in svoje mišljenje in duhtanje k Bogu obrne. To pa ravno nadloge storé. Kaj ne, kdor je od sveta zapuščen, bo svet vse drugače presodil, kakor tisti, ki je svoje serce na njega navezal? Kedar tako rekoč pomandran na tleh leži in svoje lastne razvaline poleg sebe vidi, najbolj spozna, kako slab in zlomljiv da je trst, na ktereга se je opiral. Bolnik v hudih bolečinah, siromak od vseh zapuščen, preganjani, ki je po nevošljivosti iz visokosti padel, taki spoznajo, da sami iz sebe nič ne zamorejo. Kedar jih nadloge od šundra tega sveta proč potegnejo in v tiho samoto peljejo, tu gredó sami sebo v sodbo in preiskujejo z zamišljenim dušnim očesom svoje nagnjenja, pomanjkljivosti in napake. Dokler smo v sreči, ne mislimo na roko, ktera kolo naše sreče vrti. V nadlogah pa se naše misli križem svet razidejo, pomoči in tolažbe iskaje, in ker je pri ljudeh ne najdemo, začnemo naposled po Bogu upraševati in k njemu se zatekati.

Velik prid za človeka je, ako prav spozna, da je ves zavisen od Boga, in se prepriča, da posvetno bogastvo, čast, umetnosti in učenost, da omamljajoče veselje njegovega srca ne napolni, in se tako njegov duh na svojih perutih nad vse to pozemeljsko povzdigne, pričakovaje večih obljub v nebesih. Toda sreča večidel človeku teh perut ne dá. Ona le prerada njegovo dušno oko oslepi, in se kakor po času tekoč strup po njegovem srcu razcedi. Da, v svojem napuhu se človek tolikanj čisla, da ima samega sebe za mojstra, ki si je napravil in stavil svojo srečo. Kedar pa nadloge pridejo in vse naše prizadetje ovrejo, kedar vidimo, da nam zginja vsa človeška pomoč, takrat, kedar se že v valovih vtapljamo, oklenemo se svojega Boga. In spoznavši, da hribi in doline, da zakladi po morji in po suhem praznote našega srca ne napolnijo, obrnemo se k njemu, ki ga je ustvaril, kateri edini ga tudi upokojiti in napolniti zamore.

Velika dobrota za človeka je, ako resnice, ktere je slišal pa ne razumel, s svojimi očmi ogleduje. Večidel nas skušnja uči, da resnice, še tako strašne in groljive, na naše djansko življenje nič ne delajo, mi ostanemo merzli in leseni; nadloge nam pa ključ do jedra podajo. Kedar zadene koga naših ljubih nepričakovana smrt; ali nas obišče dolga in huda bolezen, nam Bog v slabih letinah v toči ali suši, v ognji ali nesreči pri živini kaže svoj svativni prst, takrat se nam neka luč prižge, ki razjasni tamine na-

šega duha. Tu spoznamo, da smo bili do sedaj slepi in se sami sebi čudimo, da tako dolgo nismo spregledali.

Velika dobrota za človeka je, če je prisiljen, da je pazljiv na vse svoje dela in stopinje. Ako vem, da so oči vseh na me obrnjene, in da moji nasprotniki vse moje stopinje štejejo, naj bi kaj spodtakljivega nad meno našli, gotovo varujem se, in nič takega ne storim, kar bi bilo njih veselje in moja sramota. Toraj mi tudi take nadloge le v prid zalegajo.

Velika dobrota za nas je, ako se večkrat svoje smrti spominjamo. Ali kako redki so, katerim je smrt v sreči pred očmi! Kdor pa skuša veliko britkost, ta se gotovo tudi tiste spomni, ki je največa, namreč britkosti zadnje ure. Kdor čuti, da je njegovo telo od trpljenja in bolečin, od žeje in lakote vse onemoglo, ta gotovo tudi na tisto uro misli, ko bo njegovo telo v grob zibnilo, in njegova duša šla pred sodnji stol Gospodov.

Velika dobrota je poslednjič ta, če smo grešili, da k spoznanju svoje hudobije pridemo in s pokoro Božjo jezo utolažimo. Ali sreča nerada izžema spokorne solze. Le ječa, v katero je kralj Manase vržen, in železje, v katero je zakovan, ga poboljšajo. Tako tudi nam le nadloge dušne oči odpirajo in milobo spokornih solz izzemajo. — Poglejte, ljubi moji! to so poglobitve dobrote, ki imajo nadloge za trpečega gledé na večno zveličanje.

Nadloge so pa tudi gledé na njegov časni dobiček pravne, da nas na naše dela pazljive storjajo in s tem večih nadlog varujejo. Velokrat kakošne nadloge izvirajo iz naše nepremišljenosti, naše svojeglavnosti ali našega nagnjenja do shodov, tovaršij, iger in poječin. Zato nas nadloge po njih zadevajoče opominjajo, naj studenec, kjer izvirajo, zamašimo. Kdor se je iz ne previdnosti na prstu opekel, ta se bo varoval, da si ne opeče vse roke.

Nadloge nas morajo, pridnim in delavnim biti. Kdor revščino trpi, je prisiljen, da dela. Mladeneč v potrebah si prizadeva za uk na vso moč; tistemu pa, ki je z vsem obilno previden, je postopanje in zapravljenost njegovo delo.

Nadloge so pripravne, da nam prav okusno storé veselje življenja. Ako bi nikoli velike vročine, ali velikega mraza ne bilo, gotovo bi se nam lepi pomladanski ali jesenski dnevi ne zdeli prijetni. Kdor nikoli ni bolen, ne ve, da je zdravo telo najboljše blago.

Nadloge so pripravne, da nas učé ljudi prav spoznati, se od njih zvestobe ali nezvestobe do dobrega prepričati. Navadno je, ker le po vnanjem sodimo, da temu morda preveč, temu premalo zaupamo. Nadloge pa nam razodenejo prijateljsko srce enega, kakor hinavsko prijaznost drugega, ter nas učé, koliko in komu da se smemo zaupati.

Nadloge nas modrujejo, kako se nam vesti in nesreče ogibati. Kdor je že na ledu padel, hodi bolj varno. Kdor je po noči v jamo zabredel, gre drugič z lučjo, da sopet ne zabrede; in kdor je pri kakšni kupčiji škodo trpel, se je bo drugič vganil.

Nadloge nas pa tudi za večé trpljenje utrjujejo in nas tako rekoč neobčutljive delajo. Kaj ne, kdor vročine ni vajen, se solncea že od deleč boji, med tem, ko priden delavec od jutra do večera na solncu trpi, pa vročine in pota že skoraj ne čuti. Ravno tako se le na mehkužni roki, ne pa na delavni in utrjeni, žulji narejajo.

Nadloge so poslednjič pripravne, da nam strah pred smrtjo pomanjšajo, ali nam smrt še celo zaželeno storé. Zato vidimo, da se taki, ki veliko revščine, žalosti, pomanjkanja i t. n. prestanejo, ne le umreti ne bojé, temuč, ker jim vsaka doživela ura le novo trnjevo rožo razcveti, hrepené po boljém stanu unkraj groba, kjer vzdihljeji potihnejo in potoki solz se usušé.

Vso to ceno imajo toraj nadloge pri trpečih gledé na njih zveličanje in gledé na njih časni dobiček.

2. Kako šne dobrote so pa nadloge pri tistih, ki trpljenja nimajo?

a. One storé človeka, kdor je že sam trpel, usmiljenega, da čuti, kako hudo je trpeti. Zato pa tudi vso trdobo in sirovost od njegovega srca odbrusijo, da ve s trpečimi trpeti. Kdor je bil že sam zatiran in preganjan, temu gre zatiranje in preganjanje k srcu in skuša mu pomagati. Kdor je bil že sam reven, holen in zapuščen, temu se kmali pri ogledu revnega, bolnega in zapuščenega solze milobe potočé. Ako bi bil bogatin v evangeliju v svoji mladosti milih darov od praga do praga iskal, bi bil gotovo ubogemu Lazarju ne le drobtin, ampak tudi drugih jedí od svoje mize privoščil. Ako bi bili marsikteri gospodarji in gospodinje zgodaj svoje stariše zgnubili, ali kako bolezen prestali, ali trdosrčne očme in mačohé imeli, k trdim gospodarjem v službo prišli, vedeli bi, kaj je uboga zapuščena sirota brez očeta in matere, kaj je pisani

oče, ali pisana mati, vedeli, kako hudo je, kedar ptuje vrata na hrbet bijejo, ali kako krvavo zaslužen je kruhek ptuje hiše.

b. Druga dobrota nadlog je ta, da so bližnjemu v posvarjenje in ga previdnega delajo. Veliko trpljenja, ki nas zadene, smo si sami krivi. Trnje je, s katerim si pot lastnega življenja posipamo, spleteni jermeni, s katerimi sami sebe do krvi bijemo, in kozarci, polni britkosti, ktere si sami s pelinom in žolcem mešamo. Ali niste revščina in pomanjkanje velikrat nastopile iz tega, da smo križem položili svoje roke? Ali niso se nagnjusne bolezni, zasramovanje in zaničevanje porodile iz ostudnih pregreh? Ali ni žalostni stan, v katerega večkrat mladost zagazi, žalostni sad nepokorščine, svoje trme in svojeglavnosti? Ti hudi in žalostni nasledki pa ali nas ne priganjajo, naj se enacih zaboj in pregreh varujemo, da se nam še kaj hujšega ne zgodi?

c. Nadloge so pa tudi v ta prid, da v nas vzbujajo, naj spoštujemo lepe čednosti, in studimo hudobni greh. Ne morem si misliti Daniela v levnjaku in treh mladenčev v razbeljeni peči, da bi si nemislil: „Poglejte, kako močna je prava ljubezen do Boga, ki se ne boji ne ljudi, ne ognja! Ne morem pa tudi na Nabuhodonozorja misliti, da bi ne rekel: To je sad napuha; tako jih Gospod kaznuje, ki na svoj nič pozabijo. Ne morem si pred oči postaviti Suzane, ko jo v smrt peljejo, da bi na njeno stanovitnost v skušnjavah ne mislil in je ne hvalil. Pa si tudi ne morem pred oči postaviti hudobnih starcev, da bi nju hudobije ne grajal. Ne morem si misliti Janeza Krstnika, da bi se nad njegovo srčnostjo ne zavzel; pa tudi Herod mi ne gre iz spomina, da bi me svet strah ne spreletel pred strašnim smradom in pred črvi, ki so ga živega jedli, in mi pravijo: „Tak je konec hudobije, če tudi v škrlatu skrite in s kraljevo krono ozaljšane!“

d. Nadloge so na dalje prilike, da trpečim usmiljenje skazujemo in si z dobrimi deli nebesa kupujemo. Ko bi ubozih, lačnih, žejnih in nagih ne bilo, ne bilo bi bogatim po besedah sv. evangelija mogoče z miloščino pokrivati svojih grehov. Ko bi ne bilo bolnih, žalostnih in preganjanih, ne mogli bi bolnikov obiskati, žalostnih tolažiti in za preganjane se potegovati. Ako bi ne bilo udov in sirot, ne mogli bi si z milosrčnostjo zakladov za nebesa nabirati. Tako so vse nadloge za oboje zgolj potrebe. Za prve, da se v poskušnjah utrudujejo, in kakor zlato v peči čistijo; za druge pa, da si z deli krščanskega usmiljenja večno krono v nebesih spletajo.

e. Poslednjič so nadloge vsem v tolažbo, da svoje manjše

britkosti s toliko večjo potrpežljivostjo prenašajo. Kdor se le količkaj na druge trpeče ozira, lahko vidi, da drugi še več, kakor on, trpé. Oče in mati, ki imata žalosti s svojimi otroci, vidita druge starše, ki imajo še večé. Žena, ki ima zver na mesto moža, in mož, ki ima gada namesto žene, vidita druge, ki so še bolj divji in strupeni. Bolnik zdihujoč v svojih ranah vidi še druge v večih bolečinah. Pogled na Davida, bežečega pred Savlom, pogled na oslepljenega Tobija, ali na Joba na gnojnem kupu v hrastah ležečega mi daje v manjšem mojem trpljenji srčnost, in me varuje pritožb in tarnjanja zoper Božjo previdnost.

S k l e p.

Tako tedaj, kristjani! nadloge trpečim in netrpečim zalegajo v velike dobrote. Obojim so lahko ključni nebeških vrat. Po tem takem naj nam Gospod pošlje, česar mu drago, križe, kladva in žeblje, zmiraj bodi njegova volja tudi naša volja; „ne kakor jaz, ampak kakor ti hočeš, se zgodi!“ Hvalo veliko več mu hočemo peti, da nas tukaj reže, žge in tepe, naj bi nam v večnosti prizanesel. Kaj ne, bolnik se zaupa svojemu zdravniku, slepec hodi za palico svojega vodnika. Ali se mar mi ne bomo zaupali svojemu Stvarniku, ki skrbi za črva v prahu, za ptice pod nebom in za lilije polja? Nak, nemogoče je, da bi pri tej skrbi na človeka, tega kralja tvojega stvarjenja, kdaj pozabil, in poprej morate preiti nebo in zemlja, preden bi bil tisti osramoten, ki je na Gospoda vse svoje zaupanje stavil. Amen.

Pridiga za god sv. Lorenca.

(Življenje sv. L. kaj nas uči? Gov. K. K.)

„Ljubezen je močnejša ko smrt; veliko potokov je ne more pogasiti“.

Cant. 8, 6.

V v o d.

Ni ga lepšega praznovanja za kerš. faro, kakor je god njegova patrona in crkvenega varha. Že dalj časa popred se ga vse veseli, ga s pobožnim srcem pričakuje in se pripravlja na zaželeni dan, da se farnemu patronu spodobna in dolžna čast skaže in spomin njegov po kerš. šegi obhaja. Tako smo se tudi mi danes tukaj v tej posvečeni hiši zbrali na čast sv. Lovrencu, patronu te vaše fare, nebeškemu zagovorniku in pomočniku vašemu, kateri je na Španjskem rojen pred 1580 leti ravno na jutrnji dan preternel mučeniško smrt v Rimskem mestu. Od njega veljajo besede sv. Duba: „Ljubezen je močnejša itd., zakaj ljubezen ga je v življenji vodila, ljubezen ga še tudi v smrti zapustila ni; ona ga je navduševala, da se nobene sile sovražnika ni vstrašil, ampak rajši vse voljno prestal, ko da bi sv. vero in službo crkveno zatajil. Naj bo on tudi naš izgled in povem vam, da si jez za veliko čast in srečo šteiem, sv. Lovrenca častiti in vam ga za gledalo pred oči postavljati. Naj bo toraj zaponadek mojega zdajnega govora: 1. Kaj se imamo od sv. Lovrenca v njegovem življenji in 2. kaj o njegovi smrti nčiti?“

Mislím, da dnešna sv. priložnost vam je zadosti vzroka, moje kratke besedice razljivo spremljati in si jih za vodilo vašega zadržanja vzeti. Začnem v imenu Jezusovem in sv. Lovrenca.

Izpeljava.

1. Življenje sv. Lovrenca živo pričuje, da so že v prvih časih kršanstva služili sv. mašo kot pravo daritev nove zaveze. Zakaj sv. Lorenc je bil zavoljo svoje nedolžnosti in pobožnosti od papeža Siksta za diakona ali manjšega služabnika rimske cerkve posvečen. Zavoljo te časti je moral papežu pri altarcju streči, sv. cerkveno posodje in mešno obleko shranovati in sploh skrbeti, da se je božja služba v cerkvi spodobno in lepo opravljala; vrh tega je on tudi očitno za to kerš. resnico pričal. Vzdignilo se je namreč tisti čas strahovito preganjanje zoper kristjane, nar pred pa zoper višipastirja, papeža Siksta, kterega vjamejo in ga v ječo vržejo. Sv. Lovrenc od daleč gleda, kako sv. očeta vlečejo, teče k njemu in mu reče: „Kamo greš, oče! brez svojega sina? (za kterega je sebe samega imel). Kamo hitiš, o sv. mašnik! brez svojega diakona? Nikdar nisi sv. daritve daroval brez svojega služabnika. V čem sem se tebi zameril, da si me ne vrednega spoznal tebe in sv. službe?“ Kakor bi rekel: Sem ti vselej pomagal pri daritvi sv. maše, še zdaj naj bom deležen in tovarš tvoj pri mučeniški daritvi življenja. Le poskusi me, ali si vrednega služabnika izvolil, kteremu si izročil razdeljevanje Gospodove krvi“. To in še več je sv. Lovrenc govoril želé s sv. Sikstom vred za Kristusa trpeti in vmreti. — Ljubi moji kristjani! kdo se ne čudi tej neizrekljivi gorečnosti sv. Lovrenca, po kterej je on ravno tako željno po mešni nekervavi daritvi, kakor po mučeniški krvavi hrepenel?

Kdo bi ga ne posnemal v tem njegovem pobožnem djanji? Ne tirja se od vas, da bi svojo kri prelili za sv. vero, kakor sv. Sikst ali kakor vaš farni patron sv. Lovrenc. Le to edino vam priporočam in v imenu Jezusovem na srce polagam, da bodite tudi vi tako vneti za sv. mašno daritev in za vse, kar ž njo v zavezi stoji, kakor sv. Lovrenc. H temu pa sliši posebno božja hiša, farna cerkev, v kterej se božje opravila držijo, v kterej ste bili kršćeni in ste prvokrat prejeli Jezusa v podobi belega kruha, v kterej se zbirate vsako nedeljo in praznik pred obličjem božjim in svojega farnega patrona, obhajati naj svetejšo daritev, sv. mašo, nad katero se angelji radujejo in Bog v nebesih svoje dopadanje ima. Hočeš pridne kerš. farmane spoznati, poglej njih farno cerkev. Ona je njih prava čast, njih edino naj večje veselje, jo okinčati in v dobrem, lepem stanu obdržati, njih naj drajša skrb; tudi oni govo-

rijo s kraljem Davidom: „Gospod! ljubim lepoto tvoje hiše in mesto tvojega stanovanja“. Zveselil sem se v tem, kar mi je bilo rečeno: „Pojdimo v hišo Gospodovo“. „Kako prijazni so tvoji altarji, o Gospod vojskinih trum. Moja duša koprni po svetišču Gospodovem. En dan v Tvoji hiši mi je ljubši, kakor 1000 let v palači grešnikovi“. Da se pa bodo te besede vresničile, in da vas bo še bolj vabilo v to božjo hišo, pa tudi srce vaše se še bolj in bolj vnemalo za službo naj Višega, treba bo še marsikterega popravila v tej cerkvi, katero, kakor vam je vsem znano, sedajni vaš prečast. farni oskrbnik že davno, že od prvega dne v mislih imajo, ko so oskrbljevanje te vaše fare nastopili! Želijo namreč in so to svojo bogoljubno željo sami pri raznih priložnostih razodevali — želijo vašo sedajno cerkvico malo više in širje napraviti, nov Marijin oltar postaviti in še več družega, kar bode se k povzdigi in olepšanji te vaše farne crkve za potrebno spoznalo. Po pravici ste jim hvaležni za ta njih pobožen namen, pa jih morate tudi po zmožnosti podpirati pri izpeljavi tega keršanskega dela. Vem, da ste že marsikaj lepega denarja za božje reči podarili in da ste vselej radi dajali, kedar gre za čast božjo in vašega farnega patrona, da mu prijetno stanovališče pripravite sred vas. Še zdaj se skažite po stari šegi kot zvesti kristjani, služitelji božji in pridni farmani; naj vsak od bogatega posetnika in barantavca noter do zadnjega delavca seže v žep in položi na oltar kerš. darežljivosti, kolikor mu njegove dnarstveno moči dopuščajo, da se znabiti že čez leto in dan to sv. delo z božjo in vašo pomočjo srečno zverši in da danes leto zopet praznujete god vašega farnega patrona v prenovljeni hiši njegovi. Kako se bo on z hvaležnim srcem oziral na vas, vas za svoje prave, skrbne častivce spoznal.

In kedar bote pri sv. maši ali pri drugih opravilih tukaj na tem sv. mestu zbrani, bode on v sredi med vami in vaše molitve še enkrat rajši nosil pred svitli tron božji in vam obilno nebeškega žegna sprosil. Kedar vas pa bodo na pare položili in vam cerkveni zvonovi zadnjokrat žalostno odpeli — oj kako se bo takrat vaš farni patron, ki ste mu za lepo prebivališče na zemlji skrbeli, za vaše revne duše potegoval in tudi vam v nebeškem kraljestvu dobro stanovanje priskrbel, da, kedar obnemorete, v tajisto presrečni sprejeti bote. Kedar je sv. Lovrenc sv. papeža Siksta po njegovem smrtnem potu srečal, mu ta še naroči, da naj crkvene zaklade ali šace oskrbi in pred preganjavcem in denarja željnim otme. Na to gre sv. Lovrenc, spravi sv. crkveno posodje in mašno obleko v dobro varstvo, nabrane peneze pa siromakom razdeli, tako da je drugi dan papežu že veselo sporočil: „Sv. Oče! nikar me ne zapusti; zakaj zakladi, ktere si mi izročil, so že vsi razdeljeni“. In kedar ga potem pred sodnika postavijo, in ta ga

sprašuje po cerkvenih denarjih, po katerih ga je žejalo, zbere sv. Lovrenc vse vbožce kar jih najde in jih pelje pred cesarja rekoč: „Glej, to so zakladi naše cerkve“. Tako bote pa tudi, ako za po-pravo in okinčanje te vaše cerkve vaše trdo zaslužene krajcarje in goldinarje darujete, le v neb. zaklade jih spremenili in jih tako za večnost shranili, kjer se vam bodo stoterno povračevali.

2. Zdaj pa obrnimo se k trpljenju sv. Lovrenca, katero mu je bilo že od papeža Siksta 3 dni popreč napovedano, rekoč: „Ne zapustim te ne, moj sin! temuč še britkeje se imaš bojevati za vero Kristusovo. Nas, kak starce vojska čaka; ti pa, kak mladenč, moraš častitljivejšo premagati okrotnika. Skoraj boš prišel za menoj. Nikar se ne jokaj. V 3 dneh boš pri meni, mašni služabnik pri svojem mašniku“. Tako se je tudi res zgodilo. Zgrabijo ga in pred sodnika vlečejo, kateri ga vkaže prvič s šibami do krvavega tepsti, potem pa vse mučeniško orodje pred njega prinese, protivši mu, da bode z vsem tem orodjem mučen, ako pri priči bogovom ne daruje. Čujte pa zdaj, kar sv. Lovrenc na to nečimerno žaganje odgovori: „Vse to me ne straši. Že zdavno sem željel, iz ljubezni do svojega Zveličarja kaj trpeti. Tvoji bogovi niso češčenja vredni, niso bogovi, jez jim ne darujem“. Ves razkačen zavkaže zdaj hudobni sodnik sv. Lovrenca še hujši razgajžljati in po celem životu žgati, sv. mučenik pa se trohice ne premakne, temuč povzdignivši svoje oči k nebesom kliče k Bogu za pomoč; sodniku pa v lice reče: „Počni, karkoli hočeš; v imenu J. K. se tvojih muk ne bojim; zakaj ne bojo trpele dolgo“. Še večkrat se krvavo bičanje nad sv. Lovrencem spolni, dokler se krvoželjno srce sodnikovo nasititi ne da.

Tako hudo je bilo tajisto, da sv. Lovrenc sam misli, da mu bo za vmreti. Zato kliče k Bogu: „Vzemi, o Gospod! mojo dušo iz te vmrljivosti“. Ali z nebes se sliši glas: „Še britkejši boj imaš bojevati. Še slavnejša zmaga ti je pripravljena“. Tedaj angelj božji pristopi, ga milo tolaži, kakor nekdan Jezusa na oljski gori, mu briše put z lica in kri iz odprtih ran. Trinogi opesajo tepnja, ne pa sv. Lovrenc trpljenja. Veselje, dobra volja se mu bere na licu. Ker tedaj grozovitnež z vsemi temi mukami nič ne opravi, sklene ga drugo jutro živega peči. Še le razdeni se in okrutnik ukaže železno posteljo pripraviti, živega voglovja pod njo nastljati, svetnika pa privezati na njo, da bi se tako počasno pekel. Vsi pričujoči groze strmijo, sv. Lovrenc pa mirno leži na žarečem ražnji kakor na rožicah; le včasih zdihne k Bogu: „Vzemi, o Gospod, to žgavno daritev za sladko dišavo“. Sv. mučenik se že precej dolgo na svoji postelji po eni strani peče, tedaj se obrne k sodniku, zasmehovaje njegove muke: „Glej, tu sem na eni strani že dosti prepečen, obrni me zdaj in jej“. Zadnjič povzdigne svoje

oči proti nebesom in izroči svojo dušo svojemu Zveličarju l. 288 po Kr. 10. avgusta.

Ljubi moji kristjani! komu ne vstajajo lasje po koncu, ko sliši tako strašno trpljenje sv. Lovrenca? Naj le sama iskrica ti pade na roko, kako te boli! Kako se je hitro otreseš! Zdaj pa si misli, kaj se to reče, človeka pri počasnem ognju živega peči. Po pravici toraj prašaš, kaj je neki sv. Lovrenca s tako čudovito močjo navdalo, da je vse te grozne muke premagal? Ljubezen je to storila, zakaj, kakor neki cerkveni učenik pravi: „Znotrajni ogenj ljubezni, ktereга je gorel, je bil močnejši, kakor zunajni ogenj, ki ga je žgal“.

Njegova ljubezen do Boga in Jezusa, kteremu se je za dolžnika štel, hoče povrniti mu nekoliko tajisto ljubezen, s katero se je za njega na križu daroval; pa tudi pametna ljubezen do samega sebe, po kateri je spoznal, da je veliko modrejši, za kratko, minljivo trpljenje ne le samo večnim, peklenskim mukam niti, ampak tudi neskončno, nepopisljivo veselje v nebesih si pridobiti. Oj da bi ta dvojni ogenj ljubezni tudi v tebi plamenel, ne bi se ti težko zdelo, za Boga del marsikaj hudega voljno prenašati, greha se ogibati in braniti na vse strani, naj te tudi še tako mikain vabi, — božje zapovedi pa zvesto spolnovati, naj te tudi razni zadržki strašijo, naj te tudi še tako mika in vabi, — božje zapovedi pa zvesto spolnovati, naj te tudi razni zadržki strašijo, naj te ravno težko stane, sam sebe premagovati in nepremakljivo po vozki stezi pravice in pobožnosti hoditi. Ako pa še nimaš tako obilne ljubezni do Boga, ako še žalibog pogrešaš tajisti znotrajni duhovski ogenj, ki je sv. Lovrenca napolnil — naj te vsaj tvoj lastni dobiček, naj te prava ljubezen do samega sebe k temu priganja. Ako bi ti pomislil, da za vsak smrten greh te čaka trpljenje v peklu, proti kteremu je še pečenje sv. Lovrenca na žrjavici le otročja igra, tako da prerok Izaja ves prestrašen kliče: „Kdo bo zamogel stanovati v žarečem ognju, kdo v večni vročini obstati?“ zares ako bi si ti to resnico prav živo k srcu gnal, ne bi bilo mogoče, da le v en sam greh privoljiš, da še kdaj Boga žališ, ki se ne da zasramovati in je strašno pasti v Njegove pravične roke. Svoje dni je živel plemenitaš visokega rodu, ki je bil v neko kmečko deklino grešno zaljubljen. Nekega zimskega večera jezdi proti bajti, kjer je ona stanovala, da bi jo obiskal. Stopi v hišo in zagleda deklino pri ognjišču tako čudno obžarjeno, da mu pri priči vse grešno veselje iz srca zgine. Brž se vrne, zasede konja in prav počasno v zimskem mrazu nazaj na svoj dom jezdi, nečisti ogenj se mu ohladi in popolnoma vgasne. Tako tudi ti moj kristjan! kedar že hočeš grešiti, spomni se pekla, naj ti ta strahovitnega ognja žar tvoje

kosti in meso prešine in tvoje pogubilne stopnje vstavi, da se vrneš na stezo pravice in čednosti, ktera edina pelje na Očetov dom v nebesih.

S k l e p.

Tako naj bo tedaj današnje sv. godovanje za vas, l. m. k. in za vse nas ne le dan posvetnega razveseljevanja, ampak posebno dušne radosti, nebeškega zveličanskega dobička. „To je dan od Boga storjen, pridite in veselite se ga“. Kakor pa vas sv. Lovrenc s svojim današnjim godom razveseli, tako pa tudi vi njemu to veselje napravite, da zaslišane nauke ne le danes ali jutre, temuč vse vaše žive dni zvesto spolunjete, za božjo službo v farni crkvi po svojem stanu vedno skrbite, pa tudi sv. Lovrenca v tem posnemate, da se v spominu njegovega mučenja tudi vi nobene sile na potu pobožnosti ne bojite, ampak iz ljubezni do Boga in do samega sebe greha se varujete v ognju raznih skušnjav brez škode ostanete, vse križe sedajnega življenja pa močnodušno in stanovitno nosite noter do zadnjega zdibljenja, da se bote tudi vi in mi vsi s sv. Lovrencem vred enkrat pri Jezusu v nebesih večno veselili. Amen.

Pridiga za XIV. pobinkoštno nedeljo.

(Od iskanja božjega kraljestva; gov. R. M.)

„Iščite tedaj naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to vam bo priverženo“. Mat. 6, 33.

V v o d.

„Kaj pa delate?“ vprašuje mlada lastovka pridne mravlje. „Za zimo spravljamo“, jej mravljice odgovoré. „Tako je prav“ lastovica reče in brez odloga poberati začne mertve pajke, suhe muhe, ter jih nosi v svoje gnezdo. „Po kaj pa ti bo vse to?“ stara lastovica mlado pobara. „Za zimo, ljuba mamica! Le tudi vi nabirajte, kakor skrbne mravlje vidite“; jej mlada odgovori. „Pusti pozemeljskim mravljam nabirati pozemeljsko blago“; stara mladi pravi. „Kar se njim spodobi, nama ne sodi. Naju je Stvarnik za kaj višega pokličal. Bo najno leto minulo, v tuje kraje poletive. Popotnice bove pospale, dokler naju mlada spomlad k novemu življenju ne obudi. Po čemu nama bo tam nabrano blago?“

Ta basen (pravljica) nas uči, da je treba v mladosti z mravljami za starost spravljati, pa tudi kakor lastovke na večnost ne pozabiti. V današnjem svetem evangelju Zveličar govori: „Iščite naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to (ter jed in obleka in druge pozemeljske reči) vam bo priverženo“. To

pa mi ravno priložnost daje, od iskanja božjega kraljestva vam danes kaj povedati v Gospodovem imenu; pripravite se!

Razlaga.

1. Če so bili kdaj, so gotovo zdaj žalostni časi na zemlji. Poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja, ti trije bratje, iz pekla doma, so se po svetu razšli vabit ljudi pod bandero svojega peklenškega gospoda, in res se jim je po volji izšlo. Nabrali so veliko trumo ljudi, ki so se jim vdali, brezvestno zapustivši Jezusa, svojega nebeškega Gospoda, ter se peklenškemu gospodovavcu v službo prodali. Porok tega nam je vsakdanja skušnja. Kamorkoli se ozremo, najdemo poterjeno to žalostno resnico:

Vsak človek skor že le gleda, kako bi si svoje življenje na svetu prav prijetno in veselo naredil, ter dobro jedel in pil, delal malo ali nič, vsako težavo od sebe otresel, in le posvetno veselje vžival kakor ga tirja poželjenje mesa. Za to ravno je toliko godernjanja in memranja na svetu v križih in težavah, zato tako malo zatajevanja samega sebe. — In kakor poželjenje mesa ravno tako prešerno obnaša se poželjenje oči med ljudmi. Vsak bi že bil rad premožen in bogat, vsak bi imel rad dosti denarja in obilno blaga. Zato ravno nabajamo med ljudmi toliko hrepenenje in dirjanje za posvetnim blagom, bodisi po poštenih ali nepoštenih potih. Zato toliko zviječ in goljufig, toliko neresničnosti in laži, toliko tatvine in poškodovanja tujega blaga, toliko nevošljivosti in zavida. Nič manj ošabno se ne šopiri napuh življenja med ljudmi. Vsak bi že skoraj rad več od drugih veljal, vsak bi že bil rad obražtan in spoštovan, vsak bi že bil rad naj bolj moder in učen.

Zato ravno je že tako malo ponižnosti med ljudmi, nečimurnosti in ošabnosti pa tako veliko ne le v obleki, ampak tudi v govorjenju in obnašanju. Zato toliko kregov, prepirov in pravn, prizanesljivosti in poterpežljivosti pa tako malo. Zato bi že skor vsak rad gospodoval, služil pa skor nobeden ne. Zato toliko vzdigovanja in razsajanja zoper dubovske in deželjske gosposke, pokorščine in ljubezni do predpostavtjenih, ter božjih namestnikov pa tako malo!

Tako tedaj se jih pod banderom peklenškega gospoda, kamor jih sklicuje poželjenje mesa, poželjenje oči, in napuh življenja, zmerom več zbira; izpod bandera Jezusovega pa, kamor vabi vest in angelj varh in sv. cerkev po svojih služabnikih, jih vedno več vhaža. Kam pa bo na zadnje s takim ravnanjem? Na katero stran se bo zmaga nagnila, kadar se bota vdarila peklenški in nebeški gospod?

Bogatega človeka polje je bilo obilno sadu rodilo. Tedaj je mislil sam pri sebi: „Kaj bom storil, ker nimam, kam bi svoje pridelke spravil? To bom storil: poderl bom svoje žitnice in večje naredil; in vanje bom spravil vse. In porečem svoji duši: Duša! veliko blaga imaš spravljenega za prav veliko let; počivaj, jej, pij in bodi dobre volje“. Bog pa mu je rekel: „Neumnež! to noč bodo dušo tirjali od tebe; kar si pa spravil, čegavo bo?“ Taka je ž njim, kdor si bogastvo nabira, in ni v Bogu bogat! Taka godi se njim, ki se v posvetno zarijejo kot kert v zemljo, na večno pa pozabijo. Glej, kristjan! prejden se zaneseš, prišla bo smrt. Kar je pozemeljskega, boš moral zapustiti, in ker si večnih zakladov nabiral ni, boš moral s praznimi rokami na sodbo stopiti. Kakšno sodbo pa bo zaslišal evangelijski bogatin, ki sem ga ravno kar v mislih imel: nič boljše ne, kakor evangelijski hlapec, ki je talent svojega gospoda zakopal, namesto da bi bil ž njim si kaj pridobil. Gospod mu je vzel tudi tisti talent, kterege je imel, zraven pa rekel: „Nepridnega hlapca verzite v vunanjo tamo; tam bo jok in škripanje z zobmi“. (Mat. 25, 30. Luk. 19, 12.) (Kon. prih.)

* Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Krabath Mart. je dobil faro Št. Urban pri Glance; č. g. Centrih Franc gre za provizorja v Oberhof; č. g. Richter Ant. za mestnega kaplana v Celovec in č. g. Bauer Sim. za kaplana v Št. Janž na mostiču. — Umerli čč. gg.: Lechner Pat., Kernler Mat. Štangl Gust. Kanduč Jož. R. I. P.

Goriška nadškofija. Č. g. Franc Štepančič dozdejni kooperator v Dornberki, je postal kooperator v Rihenberki. — Umerlata: Preč. g. Jožef Spridion, korar, in č. O. Alojzij Marija Juretič, kapucin-senior pro. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Čast duhovskih svetovalcev se je podelila čast. g. Jož. Simoniču, župniku v Središču; Lovr. Hergu, župniku v Lembahu; Ant. Frölichu, velik. župniku na Slatini. — Podeljene župnije: Č. g. Jož. Žehel je postal župnik pri sv. Petru v Savinski dolini; Ant. Gabrič pa pri sv. Petru v Medvedovem Selu. — Prestavljeni so čč. gg.: Mat. Pogelšek za provizorja v Luče; Jan. Šribar za kaplana k sv. Jurju pod Rifnikom; Jan. N. Kunaj za kapl. v Ljubno. — Umerli so preteklo četrletje čč. gg.: Jož. Treplak, župnik v marib. predmestni župniji sv. Magdalene; Anton Pirtovšek, žup. v Remšniku; Ant. Wolf, žup. pri sv. Petru v Medved. selu; Ant. Pohleven, kaplan pri sv. Janži na Drav. polju; Jan. Kerpan, zlatomašnik in dosluženi vodja Mariborske gimnazije, v 84. letu svoje starosti. — Razpisana je župnija na Sladki gori do 12. avg., ker so tamošnji g. župnik A. Veres od župnije odstopili. (Sl. G.)

Ljubljanska škofija. Preč. g. dr. Pavkar H. je postal stolni kanonik; preč. g. Grašič Ant. pa korar v Novem mestu. Č. g. Petek And. je dobil faro na Polšniku. Umerli so čč. gg. Germ Jan, Snój Prim. in Rozman Jos. dekan. R. I. P.!

„Slov. Prijatelj“ se je zavoljo pomanjkanja papirja zakasnil.